CAITLIN CLARK

Tu, iubita mea

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

PROLOG

Peter Maxwell se lăsă pe spătarul scaunului său de piele, trecându-și palmele peste suprafața acoperită cu sticlă a biroului, răsuflând ușurat. Clădirea casei de înregistrări Gold City era goală și tăcută. Și tăcerea aceea era ca o binecuvântare. Într-o oră, totul în jurul lui avea să se desfășoare cu o viteză amețitoare.

Luă o gură de cafea neagră și fierbinte, așa cum obișnuia el să și-o facă, fără zaharină și nedecofeinizată, cum o preferau majoritatea concitadinilor săi, și privi pe geam luminile Los Angelesului, încă scufundat în somn.

Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Peter se bucura de liniștea dinaintea unei zile obișnuite de muncă, încărcată cu figuri și voci familiare, zâmbete și întruniri inevitabile și ore întregi petrecute în studioul de înregistrări. Într-un fel se simțea la capătul puterilor. Ca în

fiecare dimineață. Dar resursele lui nu se epuizaseră încă. În fiecare dimineață avea puterea s-o ia de la capăt.

Își trecu degetele prin păr, încercând să alunge amintirile visului din acea noapte. Același vis care îl bântuia de luni de zile. Relieful unei figuri feminine fragile, care dispărea de fiecare dată când ajungea prea aproape de ea. Cine era? Unde dispărea? Avea s-o vadă vreodată?

Se hotărî să înceapă ziua alungându-și sudoarea și visele nopții cu un duș binefăcător.

Dar se simțea încă amețit și fără chef. Așa că mai luă o gură de cafea tare și privi, de la etajul zece al clădirii, orașul ce se desfășura la picioarele lui.

Soarele răsări poleind construcțiile de metal și sticlă cu o lumină aurie. Simțea că și-ar fi dorit să aibă aripi să survoleze orașul acela minunat. Aripi cu care să evadeze din cotidianul acela stereotip.

Telefonul îl trezi din reverie. Lumina roșie îi arăta că era vorba de un apel intern direct. Gata? Deja se sfârșiseră orele de odihnă? Nu era cam devreme?

Munca aceea necesita concentrare douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, așa că, cu un gest automat și instantaneu, Peter apăsă butonul interfonului.

O voce masculină înfundată și cunoscută umplu încăperea:

– Maxwell, sunt probleme cu albumul lui Clint Smith. Avem nevoie de tine aici.

– Fără mine nu vă descurcați?

– Știi bine că nu.

– Păi ar trebui să învățați, oftă el.

– Hai, fii bun și nu mai face pe nebunul. Mișcă-ți mai repede fundul aici.

– Vin, spuse el, întrerupând conversația.

Adevărul era că nimeni nu se descurca fără el în acea instituție. Și Peter nu „făcea pe nebunul", ci pur și simplu era prea devreme ca să înceapă o nouă zi agitată de muncă.

Aruncă o ultimă privire plină de regrete orașului. Pe Sunset Boulevard începuse să se aglomereze circulația mașinilor, care mai de care mai scumpe. Și el conducea tot o mașină scumpă. Și el devenise un locuitor tipic al Los Angelesului. Texanul necizelat fusese înghițit de mărețul oraș, digerat și transformat.

Acela era Los Angelesul pe care îl cunoștea. Populat de oameni care duceau o viață luxoasă, încălziți de mărinimosul soare californian. Dar același oraș, fără oamenii lui bogați care să-l îngrijească și întrețină, ar fi putut deveni în scurt timp un teren secetos, lipsit de viață.

Los Angelesul era o metaforă a personalității lui. Bântuit de coșmaruri, ridicându-se prin propriile puteri, fără muncă și devotament, Peter ar fi fost în ziua aceea o epavă.

Capitolul 1

– Adu-mi *huevos rancheros* și niște cafea, comandă Michael Lloyd cu o voce tunătoare, chelneriței care mesteca gumă.

Peter Maxwell îl privi uimit pe bătrânul din fața lui. Lloyd nu era niciodată vesel dimineața. Ceva se schimbase.

– Ce-i cu tine, Lloyd? întrebă el.

– Cu mine, nimic, răspunse Lloyd amuzat. Am o ocazie a'ntâia pentru tine.

Peter nu-l auzise niciodată pe Lloyd folosind expresia: „a'ntâia". Înainte să-l întrebe ce voia să spună, chelnerița îmbrăcată în blugi strâmți și tociți se întoarse cu comanda, trântind în fața lui Lloyd platoul cu mâncare și turnând în silă cafea în ceașca din fața lui.

– Frișcă? întrebă ea, zâmbindu-i larg și oferindu-i o priveliște unică a sânilor ei pe jumătate dezgoliți.

– Nu, mulțumesc, spuse el, expediind-o cu un gest scurt și acru.

Chelnerița făcu o piruetă și plecă, nu înainte de a-i arunca un zâmbet „à la Hollywood", fără albeața strălucitoare de rigoare a dinților.

Ignorând încercarea de flirt a chelneriței, Peter privi împrejur. Restaurantul cu specific mexican avea un succes nebun. La ora aceea era aproape imposibil să mai găsești vreo masă liberă.

– Care-i treaba, Lloyd? întrebă el din nou, privindu-l pe directorul casei de înregistrări Golden City.

– Hei, Maxwell, zâmbi Lloyd, revizuiește-ți limbajul. Lucrezi pentru mine, ai uitat?

Toată lumea de la Golden City știa că, deși Maxwell era un simplu angajat, datorită muncii și devotamentului său, era respectat și lăsat să se poarte ca propriul lui șef. Până și directorul îi asculta opiniile.

– Uite care-i treaba, începu Lloyd. Vreau să accepți un contract de înregistrare a unui artist necunoscut, chiar dacă îți place sau nu.

Peter oftă obosit. Era cam devreme pentru glume.

– Cu tot respectul, Lloyd, nu știu de ce tocmai tu îmi spui asta. Știi bine că nu semnez un contract care nu-mi place.

– Ai încredere în mine, Peter, râse Lloyd.

„Încredere" era un cuvânt în care Peter nu mai credea de când se despărțise de Angela. Iar în lumea muzicii, putea fi fatal.

– Peter, haide, fii bun, îl rugă Lloyd. Asumă-ți și tu odată în viață riscul.

– Mi-am mai asumat riscuri în viață. Și acum nu este cazul s-o fac din nou.

– Unde a dispărut texanul acela încrezător pe care l-am angajat cu ani în urmă?

– Toți ne schimbăm, ne transformăm, devenind în timp alte persoane.

– Dragă, divorțul ăla te-a dat peste cap. Este de înțeles, la cât de mult ai iubit-o pe Angela. Lasă că-ți trece. O să găsești tu femeia potrivită, care să-ți dea pofta de viață de altădată.

Pofta de viață? Un bărbat fără poftă de viață nu ar fi reușit să țină pasul într-o casă de înregistrări de mărimea lui Golden City.

– Mulțumesc pentru încurajare, Lloyd.

– Angela te-a distrus. Sunt convins că nu ești irecuperabil.

– Știu și sper să ai dreptate.

O iubise mult pe Angela și ea îl rănise incredibil de tare. Femeia pe care o cunoscuse în Texas se transformase sub ochii lui, în lumea plină de miraje a Los Angelesului. Dar, asta era viața! Sincer, el nu se credea capabil să mai iubească pe cineva. Încrederea lui se dusese pe apa sâmbetei.

– Hai mai bine să trecem la afaceri. Cine, ce și de ce? întrebă Peter.

– Este vorba de o tânără speranță. O cântăreață care își scrie singură melodiile și textele. A plătit dublul onorariului obișnuit. Este deosebit de talentată. Mergi pe mâna mea.

– Hai, Lloyd, nu am timp și chef de șmecherii. Îi ești cumva dator lui taică-su? Cine este?

– Summer Gold.

– Gold? Are vreo legătură cu Barry Gold, fondatorul casei Gold?

– Mda.

– Ce îi e? Nepoată de gradul ți'șpe?

Lloyd îi făcu semn cu degetul mai sus, dându-și ochii peste cap.

– Fiică-sa???

– Da, este fetița lui.

– Fetița...?

– Nu e bine să vorbești de rău morții. Nu amanta, dragă. Fata lui naturală.

Peter era deja plictisit de încercările odraslelor mahărilor din L.A. care încercau ca pe lângă o diplomă UCLA să-și audă vocea pe posturile de radio.

El își croise singur drum în viață. Și-ar fi dorit ca toată lumea să facă la fel. Dar știa că așa ceva era imposibil.

– Cunoscându-te, sunt convins că nu-ți place deloc situația. Dar, înainte să moară, Barry m-a rugat să am grijă de ea. Și pe deasupra îmi este și fină.

– Perfect, zâmbi Peter acru. Nu știam că ai o fină. Bine că aflu acum.

Rugămintea unui șef era ordin. Indiferent cât de bun prieten era el cu Lloyd, nu-l putea refuza după atâtea rugăminți.

– Bun, o să semnez pentru ea. Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine? Orice alt angajat din departamentul meu s-ar fi bucurat să te servească.

– Nu vreau numai să semnezi pentru ea. Asta ar fi fost o treabă ușoară. Ideea este că îmi doresc ca Summer să reușească, și tu ești singurul producător talentat în care am încredere. O să-ți placă de ea. Ai să vezi.

Peter își amintea vag de fiica lui Barry. O văzuse de câteva ori pe la petreceri, însoțită de tatăl ei. Asta cu mult timp în urmă, înainte ca el să moară. Nu îi acordase prea multă atenție. Oricum, pentru el era doar o copiliță răsfățată.

Cum arăta oare acum? Crescuse. Auzise că era frumoasă. Și pe deasupra și foarte bogată. Doar îl moștenise pe Barry Gold! Lloyd spunea că era talentată. Normal! Doar era fina lui. Ce putea să spună?

– Hai, Maxwell, poartă-te frumos cu ea și poate vei obține și o primă frumușică, sugeră Lloyd făcându-i cu ochiul, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Poartă-te frumos cu mine și poate nu-i voi spune nevestei tale ce mănânci, i-o întoarse Peter rânjind. Nu cred că ouăle, untul și frișca se află pe lista de alimente permise. A, și încă ceva. O să-ți accept propunerea când o să înghețe iadul.

*

* *

Summer Gold parcă în fața clădirii Golden City și privindu-se în oglinda retrovizoare, își scoase din poșetă o pudrieră, retușându-și machiajul.

„Niciodată să nu te arăți adversarilor transpirată” îi spunea pe vremuri tatăl ei.

Deși erau în luna aprilie, soarele strălucea puternic, ca într-o zi de iulie. Dar Summer nu transpirase din cauza căldurii. Nervozitatea ei era cauzată de întâlnirea importantă pe care o avea în câteva minute.

Se întâlnea cu Peter Maxwell în carne și oase, pentru prima oară după mulți ani. De când era mică se visase în brațele lui. Dar pasiunea aceea copilărească îi ieșise din minte de multă vreme. Peter era totuși un bărbat frumos și plin de succes.

Îi venea să moară de rușine, gândindu-se că avea să înfrunte privirile suspicioase ale angajaților care vor da ochii cu ea. Toți își vor închipui că nu era decât o fată bogată și răsfățată care dorea să scoată un disc și *o va face*, doar datorită banilor.

Și nu era așa. Dar asta rămânea de văzut. Singura ei preocupare era să-l impresioneze pe Peter Maxwell.

Trânti portiera Toyotei și trecu printr-un grup de muncitori care o fluierară, adresându-i-se:

– Hei, blondino, nu-mi dai numărul tău de telefon?

Așa păteau vara toate fetele. Sau cel puțin așa credea ea. De fapt era foarte frumoasă și avea o senzualitate evidentă.

Intră în clădirea Gold City, privind pardoseala lucioasă a holului, amintindu-și cum îi plăcea când era mică să alunece în șosete pe acolo, așteptându-și tatăl să vină de la întruniri.

Făcuse oare bine, venind aici? Nu i se vor deschide vechile răni? Amintirile dureroase ale părinților pierduți?

Încercând să uite gândurile triste, se îndreptă spre recepție.

– Bună ziua, zâmbi ea. Sunt...

– Știu cine sunteți, domnișoară Summer Gold, spuse recepționera zâmbindu-i cu o privire care spunea: „domnișoară, sinceră să fiu, nepotismul îmi face greață". Domnul Maxwell vă așteaptă. Etajul zece, biroul de pe dreapta.

Curajul ei se evaporase. Dacă recepționera o întâmpinase așa, la ce se putea aștepta din partea lui Peter Maxwell?

Încercând să-și regăsească stăpânirea de sine, Summer se îndreptă spre lifturi, privind discurile de aur de pe pereți.

Găsi ușor biroul lui Peter Maxwell. Bătu încet la ușă și neprimind nici un răspuns, intră timid. Spre dezamăgirea ei, nu găsi pe nimeni înăuntru.

„Bun, îi spuse o voce interioară. Acum poți pleca acasă."

– Ba nu, spuse ea cu glas tare.

Privi speriată în jur. Ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o audă Peter Maxwell vorbind singură.

Își puse poșeta pe o măsuță și începu să privească fotografiile de pe pereți. Îl recunoscu imediat pe Peter, alături de vedete ale muzicii.

„La fel de frumos, ca atunci când eram mică, își spuse ea, de data asta în gând. Dar acum nu mă mai interesează cum arată, ci doar ce poate face pentru mine".

Adevărul era că arăta foarte bine. Avea un zâmbet cuceritor și niște ochi verzi fascinanți.

– Îți plac fotografiile? întrebă o voce din spatele ei.

Era Peter.

– Mă uitam să văd dacă vă recunosc, spuse Summer, întorcându-se spre el. Sunteți neschimbat.

Dintr-o dată i se înmuiară genunchii. Peter arăta în realitate mai frumos decât în fotografii. Avea buzele pline și o osatură de invidiat. Iar trupul lui... Ahh! Avea niște mușchi pe care nu-i putea obține decât într-o sală de forță. Sau poate, în cazul lui, mai degrabă în fermele texane în care crescuse.

Da, era același Peter care o făcuse pe puștoaica de clasa a șaptea să tremure de emoție. Și totuși ceva era schimbat. Ceva în sclipirea ochilor.

Noroc că pe ea n-o interesau aventurile sentimentale, pentru că altfel ar fi fost pierdută.

– După ce termini să mă analizezi, o să te invit în biroul meu, zâmbi el.

Summer se înroși.

– Sigur, domnule Maxwell, spuse ea. Mă scuzați.

Întinse mâna ca să-și ia poșeta de pe masă, dar aceasta îi căzu pe jos și toate nimicurile ei se împrăștiară sub ochii lui Peter. Unde îi era capul? Chiar așa de emoționată era?

– Domnule Maxwell, spuse ea, aplecându-se să-și adune lucrurile de pe jos. Vreau să vă rog să-mi semnați contractul doar dacă vă place cu adevărat munca mea.

Peter izbucni într-un râs contagios.

– Sunny, îți mulțumesc mult, spuse el printre hohote nestăvilite. Știi, ăsta-i un obicei de-al meu. Semnez doar contractele care-mi plac.

Ce naiba îi venise să-i spună asta? Normal că semna doar contractele care îi conveneau. Doamne! Se credea mai diplomată. Dar se părea că prezența lui o făcea să se simtă ca la treisprezece ani.

– Domnule Maxwell... începu ea, dorind să-și recapete mândria.

Dar nu-i veni nimic inteligent de spus.

– Domnișoară Gold... o îngână pe un dulce ton ironic Peter. Vă rog să poftiți în biroul meu. Nu obișnuiesc să închei afaceri în anticameră.

Summer îl urmă. Se așteptase ca întâlnirea să fie dificilă, dar nici chiar așa de jenantă. Și atitudinea lui Peter n-o ajuta deloc. Îi venea să se întoarcă cu spatele și s-o rupă la fugă.

Nu. Summer nu era genul de femeie care să renunțe ușor. Luptase ea și pentru cauze considerate pierdute, și tot câștigase.

După ce se așezară la birou, Summer își luă inima în dinți și încercă să-i câștige respectul lui Peter.

– În primul rând, începu ea pe un ton cât se poate de impunător, mă cheamă Summer și nu Sunny.

Peter începu din nou să râdă.

– Bine, Summer. Demonstrează-mi de ce ar trebui să semnez pentru tine.

– Pentru că sunt bună. Și am face un cuplu grozav, adăugă ea înroșindu-se. Din punct de vedere profesional, vreau să spun. Așa cum ați făcut cu Angela Casablanca, acum cinci ani.

Privirea lui Peter se înnegură. Din nou Summer spusese o prostie. Știa că mariajul lor se destrămase. Nu trebuia să-i reamintească eșecul acela neplăcut din viața lui.

– Adică... se bâlbâi ea.

– În opinia mea, începu el, nu există cuplul perfect. Așa că spune-mi ce motiv aș mai avea ca să-ți semnez contractul? În afară de faptul că ești fina șefului meu și o dulcică mică.

„O dulcică mică?" Summer simți cum i se ridică tensiunea, dar cu un autocontrol exersat, reuși să se tempereze.

– Nu sunt dulcică și nu sunt mică, spuse ea pe un ton ferm, încercând să-l pună la punct. Și nu vă înțeleg întrebarea. Presupun că toți artiștii care vin la dumneavoastră pentru a vă obține semnătura o fac din convingerea că posedă un oarecare talent. Așa că nu văd de ce eu aș face excepție de la regulă.

– Mulțumesc pentru observație. Acum treci la subiect. De ce aș lucra cu tine?

– Nu știu de ce ați lucra dumneavoastră cu mine. Asta rămâne să decideți singur.

– Atunci ce ce ai ales *tu* să lucrezi cu mine?

– Pentru că sunteți cel mai bun în domeniu. V-am urmărit toate producțiile. Scoateți dintr-un

cântăreț tot ce poate da mai bun. Faceți din obișnuit extraordinar și din extraordinar fenomenal.

Nu voia să fie lingușitoare, dar acela era adevărul.

– Vai! Sunt chiar așa de bun? întrebă Peter frecându-și bărbia, cu o sclipire de amuzament în priviri.

– Da, sunteți. Armonia melodică a celor de la Young Strings, claritatea pe care ați imprimat-o celor de la Antidote și vibrația lui Memphis...

– Ți-a plăcut revista Rolling Stone? Sau unde mai puteai să citești asta? În Musician?

– Vi se pare că sunt prea blondă ca să gândesc ca celebrii critici muzicologi? întrebă ea sarcastic.

– Prea blondă, nu. Poate prea tânără. Apropo. Câți ani ai?

– Nu văd relevanța, dar dacă insistați... Am douăzeci și cinci. Dumneavoastră?

Peter clătină din cap îngrijorat.

– Nu-mi răspundeți?

– Treizeci și cinci, oftă el.

– Domnule Maxwell, știu că faptul că sunt fiica lui Barry Gold vă neliniștește. Dar nu vreau să semnați pentru asta. Aș vrea să mă ascultați cu atenție și să decideți ce aveți de făcut.

– Ușor de zis. Cum să iau o decizie corectă, cu răsuflarea lui Michael Lloyd în ceafă?

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea surprinsă.

– Nu mai face pe inocenta cu mine, domnișoară Gold. Iartă-mă că te-am făcut dulcică mică. Sunt convinsă că nu ești nici dulcică, nici mică și nici inocentă. Așa că uite cam cum stă treaba. După părerea președintelui companiei și implicit, șefului meu, ar trebui să-ți semnez contractul cu ochii închiși.

– Așa v-a spus el? întrebă Summer cu ochii rotunzi de uimire sinceră.

– Așa m-a lăsat să înțeleg. Sub titlu de ordin...

Obrajii lui Summer se aprinseră de rușine. Îl rugase pe nașul său să-l convingă pe Peter Maxwell să accepte o întâlnire cu ea. În nici un caz să-i asigure un contract.

– Vai, Peter... adică domnule Maxwell, se corectă ea repede. Nu voiam să se ajungă aici. Vă jur. Tot ce-mi doream era o întâlnire cu dumneavoastră. Vă venerez și vă respect munca de când aveam zece ani.

– Poftim?

– Da, vă venerez. Nu v-aș fi jignit niciodată rugându-mi nașul să vă oblige să-mi semnați contractul.

Telefonul îi întrerupse pledoaria.

– Iartă-mă, te rog. Da? strigă el în receptor. Imediat. Domnișoară Gold, te rog să mă aștepți în biroul asistentului meu. Am primit un telefon important.

*

* *

O mințise. Acela nu era un apel important. Îi telefonase croitorul ca să-l anunțe că pantalonii de la un costum erau gata. El nu obișnuia, ca alții, să-și pună asistenții să aibă grijă de garderoba lui.

Avea nevoie de puțin timp de gândire și telefonul acela picase la fix.

Trebuia să recunoască, Summer nu era genul de fată pe care se așteptase s-o întâlnească. Era amuzantă, spontană, sinceră și luptătoare.

„Ai grijă, Maxwell, îi spuse o voce interioară. Așa a fost și cu Angela. Încearcă să te manipuleze."

Și dacă era adevărat, atunci Summer putea deveni o actriță bună. Până și machiajul era deosebit de cel al locuitoarelor Hollywood-ului. Chiar părea o tânără inocentă și naturală. Și era foarte frumoasă. Avea un păr blond natural ce-i cădea pe umeri ca o cascadă, și niște ochi de un albastru infinit ca al cerului de vară. Părea un înger. Bine, toate astea puteau fi un accident genetic. Și Iuda arătase bine.

Dar dacă ea era într-adevăr o fată bună și talentată, care avusese ghinionul de a se naște Gold?

„Las-o baltă”, îi spuse vocea interioară.

Se ridică și se duse glonț în biroul asistentului său. Summer se întoarse speriată spre el, cu niște ochi mari și inocenți.

Nu, nu. Asta nu ținea la Peter. Vulnerabilitatea ei nu-l impresiona. Trebuia să recunoască. Angela îl ajutase mult să nu mai aibă încredere în oameni.

– Domnule Maxwell, începu Summer hotărâtă, aveți de gând să mă ascultați?

Peter se pregăti să spună nu, dar atenția îi fu atrasă de fotografia de deasupra capului ei, care îl reprezenta pe Barry Gold. Cât de mult își iubise omul acela fiica. Ce greu trebuie să fi fost pentru ea, să-l piardă la vârsta aceea din cauza cancerului!

– L-ai iubit mult, nu-i așa? întrebă el, făcându-i semn spre fotografie.

– Normal, spuse ea, înghițind greu.

– Bun. Ne vedem la opt, la Sugar Snack.

Doamne! Ce prost sentimental era! Dar nu-i nimic. Probabil avea s-o respingă, sub un motiv obișnuit.

– Uite cartea mea de vizită, spuse el. Dar te sun eu, să-ți spun ce am hotărât, bine?

– Mulțumesc, domnule Maxwell, spuse ea strălucind de încântare. Nu veți regreta.

– O fac pentru că m-a rugat Lloyd. Să nu uiți asta, adăugă el. Și acum te rog să mă scuzi. Am foarte mult de lucru.

– Ne vedem la opt, spuse ea, ridicându-și bărbia.

Se întoarse pe călcâie, cu părul fluturându-i pe spate.

Ce importanță avea că buclele ei blonde păreau așa de moi și el ar fi vrut să le mângâie? Ideea era că trebuia să anuleze o întâlnire importantă cu niște avocați, pentru a asculta o tânără lipsită de talent. Dar, nici o problemă. Avea s-o refuze, așa cum făcuse de nenumărate ori. Doar că de data asta treaba i se părea cam dificilă. Poate era bine să fie mai blând cu ea.

Doamne! Ce se petrecea cu el? De când era așa de nehotărât?

Exasperat, clătină nemulțumit din cap. Nu se schimbase deloc. Era același texan, ușor de vrăjit de un căpșor simpatic și blond.

Capitolul 2

În numai o oră, Summer urma să-i demonstreze lui Peter de ce era în stare. Totul era să nu se înece. Gândul acela o făcea să tremure de emoție.

Avea încredere în vocea și talentul ei. Știa că dacă Peter ar fi ascultat-o cu atenție, cu siguranță ar fi fost încântat de vocea și melodiile ei.

Închise portiera și intră în clubul privat Sugar Snack. Grădina, amenajată de Joseph Sugar McGee în persoană, era raiul pe pământ. Gazonul părea un covor verde perfect. Într-un colț, o cascadă mică artificială care cădea pe niște stânci veritabile, înconjurate de flori cu miresme exotice, răcorea atmosfera încinsă. Copacii împrăștiau o umbră binefăcătoare, sub care se adăposteau grupuri de băncuțe plasate în colțuri intime.

„Poate dacă mă relaxez puțin...”, își spuse ea.

Dar înainte să-și termine gândul, o siluetă familiară de bărbat se apropie de ea.

O, nu! Nu se putea să fie el. Nu aici, nu acum. Ba da... Era chiar Peter Maxwell în carne și oase!

La vederea lui neașteptată, Summer simți emoția adolescentină care o anima încă de pe vremea când Peter era iubitul ei secret.

– Domnule Maxwell! strigă ea, fluturând din mână. Aici! Ce faceți? Cum m-ați găsit? Adică... ce căutați aici?

Summer se înroși, dându-și seama că se dăduse de gol. Comportamentul ei îi reflecta perfect gândurile. Își *dorise* să se întâlnească cu Peter. Mai bine se strecura prin tufișuri și dispărea. Ce-i venise să-l strige?

– Bună, Sunny.

Iar îi spunea Sunny? Își bătea joc de ea? Summer îl privi dezumflată.

– Scuză-mă, voiam să spun Summer, se corectă el.

Ce căuta Peter acolo? O căuta să-i spună că nu mai are rost să vină?

– Mă bucur să vă văd din nou, domnule Maxwell, spuse ea, dorind să pară prietenoasă. Cum se face că ați venit tocmai aici?

– Îmi place grădina asta, spuse el pe un ton neutru. Mă relaxează. Tu?

– Eu vin aici adesea, explică ea entuziasmată. Mai ales când sunt stresată.

– Și de ce ai fi tu stresată? o întrebă el, privind-o ca pe un copil răsfățat.

– Din cauza slujbei. Mă refer la fosta mea slujbă. Era foarte obositoare.

Peter o privi uimit, pregătit s-o întrebă despre ce slujbă era vorba, dar Summer se grăbi să schimbe subiectul.

– Vedeți ce liniște este aici? Nici nu-ți vine să crezi că ești la o aruncătură de băț de Sunset Strip.

– Ai dreptate.

Era bine că se aflau pe aceeași lungime de undă.

– Pentru mine, explică ea, grădina Sugar este cel mai frumos loc din L.A.

– De ce? întrebă Peter trecându-și degetele bronzate peste petalele sidefii ale unui trandafir roz.

Summer simți cum cum tot curajul îi coboară în pantofi. La naiba cu reacțiile acelea adolescentine!

– Nu știu de ce. Presupun că, trăind în plin deșert, verdeața pare o binecuvântare. Nu pot spune că nu-mi plac și cactușii din Pasadena. Dar sunt așa de...

– Țepoși? zâmbi el. Da. Cactușii sunt plantele deșertului. Sunt interesanți, în felul lor. Ca și palmierii. Îmi amintesc că mama ta colecționa palmieri, nu? La ultima petrecere la care am fost la voi acasă, știu că mi i-a arătat. Îi lipseau trei specii, pe care le deținea o rivală din sudul Franței, nu-i așa? Am auzit că voia să le cumpere la niște prețuri exorbitante.

– Da, îl privi Summer, plăcut impresionată de memoria lui. Mama avea hobby-uri ciudate. Nu i-am înțeles niciodată pasiunea pentru palmieri. Asta probabil pentru că nu se pricepea deloc la grădinărit. Îi plăcea să colecționeze tot felul de lucruri doar de dragul de a strânge.

– Așa fac oamenii bogați, spuse Peter. Adună tot felul de lucruri ciudate de care nu au nevoie. Și cu cât sunt mai scumpe, cu atât mai bine.

– Și mie îmi place să colecționez diverse lucruri, dar la o scară mai mică, recunoscu Summer.

– Serios?

– Dar dumneavoastră? îl privi ea cu niște ochi înghețați. Nu puteți trăi fără mașini sport, celular și vizite la maseur? Armani vă face pijamalele? Țineți regimuri celebre bazate pe broccoli și andive belgiene?

– Te rog... zâmbi Peter, sesizându-i tonul ironic. Eu sunt un texan carnivor. Și aș prefera să merg la serviciu călare pe un mustang.

– Un mustang ale cărui calități vocale să le imprimați pe un CD?

– Corect! râse el. Mi-ar plăcea să aud un cal nechezând pe ritmurile „Străzilor din Laredo".

Adevărul era că Summer și-l putea imagina în blugi, cu pălărie de cowboy, călare pe un mustang la o fermă din Texas.

– Vă este dor de Texas?

– Mda. Mi-e dor de rodeo, de pui la rotisor, de orașele Honeygrove, Lovelady, Rosebud.

Nu, nu. Imaginația ei era prea bogată. Deja se închipuia călărind alături de el. Nu trebuia să se mai gândească la prostii.

– Și? Cum ați venit tocmai la grădina Sugar?

– Îmi place aici. Este relaxant. Iubesc natura. Întrebarea este ce cauți tu aici? Credeam că te faci frumoasă pentru reprezentație. Este ultimul loc în care mă așteptam să te găsesc.

– Știam că nu vă așteptați să mă găsiți aici. De fapt, poate că dacă ați fi știut că sunt aici, nu ați mai fi venit, spuse ea cu amărăciune, dorind să fie sinceră.

Peter râse și rupând o floricică, i-o oferi cu un gest puțin exagerat, în semn de împăcare.

– Ce faceți? întrebă ea înroșindu-se, văzându-l cum se așază într-un genunchi pe pământul reavăn. Vă murdăriți. Sau probabil că pe dumneavoastră nimic nu vă atinge.

– Nu mă atinge? ridică el dintr-o sprânceană. Uiți că sunt un bărbat divorțat? Ziarele au făcut o întreagă tevatură pe marginea poveștii ăsteia.

– Dacă divorțul înseamnă murdărie, atunci jumătate din populația din L.A. ar avea nevoie de o baie bună. Ați avut ghinionul să divorțați de o persoană celebră.

– Paraziți, o întrerupse el.

– Poftim?

– Organisme care trăiesc pe seama altora. Cunosc câteva persoane de genul ăsta și nu ți le doresc în grădina ta. Presupun că nu-ți place grădinăritul.

– Nu. Asta înseamnă că sunt o persoană rea?

Peter îi ignoră întrebarea.

– Probabil că nu-ți convine când designerul pe care-l plătești cu bani grei îți face niște zdrențe.

– Aveți de gând să mă mai înțepați mult? Ce v-am făcut? se apără Summer.

Peter nu-i răspunse. Poate datorită soarelui blând. Poate din cauza susurului cascadei. Cert era că Summer nu se putea supăra pe el. De fapt îi plăcea să stea prin preajma lui. Era reconfortant.

– Mereu ești așa de înfumurată? o întrebă el, zâmbindu-i. Azi-dimineață mi-ai părut foarte inabordabilă.

– Dar v-a plăcut, nu-i așa?

– Nu comentez, spuse el, luându-i floarea pe care o învârtea între degete.

Dumnezeule! Ce făceau ei acolo? Evident, flirtau! Sau imaginația îi juca feste?

Mă rog. Ceva se petrecea, pentru că ea se simțea în al nouălea cer.

– Deci, mereu ești așa de înfumurată? repetă el întrebarea.

– De obicei sunt o persoană deschisă. Natura mea este bine reflectată chiar de nume.

– Mda. Summer Gold (vară aurie). Nu mai ai încă un nume de botez?

– Nu. Părinții mei au hotărât că ajunge.

– Aveau dreptate.

– Oare? murmură ea, așezându-se pe o băncuță alături de el, inspirându-i aroma masculină.

– Cum s-au hotărât să-ți dea numele ăsta? întrebă el cu o privire pe care Summer o descifră ca fiind tandră.

– Tatăl meu mi-a ales numele. Își dorea ca Summer Gold să mă reprezinte. Dar, părerea mea este că a fost influențat de nebunia anilor șaizeci.

– Da... Anii șaizeci... Ce vremuri bune și nebune!

– Vă rog... Cred că în Vara Dragostei dumneavostră făceați excursii cu cercetașii.

– Poate că eram un băiat precoce.

– Nu mă îndoiesc.

În acel moment ochii lor se întâlniră. După expresia privirii lui, Summer era sigură că voia s-o sărute. Se apropie din ce în ce mai tare de buzele ei și...

Brusc se trase înapoi. Părea din nou rece și inabordabil. Cortina căzuse și o privea cu aceiași ochi ironici.

Înnebunise? Peter chiar dorise s-o sărute? Sau avea ea o imaginație mult prea bogată?

– Iartă-mă, spuse el. Am pierdut noțiunea timpului. Trebuie să mă întâlnesc cu Sugar. Baftă.

Peter se ridică în picioare cu o mișcare bruscă.

Summer nu mai apucă să-i mulțumească și privind în urma lui, își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi sărutat-o.

Bineînțeles că nimic. Doar nu se aștepta s-o ia de nevastă? Peter mai trecuse prin asta și ratase. Dar poate cu ea ar fi fost altfel. L-ar fi convins ea că nu seamănă cu Angela!

Iar se gândea la prostii. Cavalerul cucerea prințesa și nu invers. Or, cavalerul ei nu avea nici o intenție de genul acela.

*

* *

Câteva minute mai târziu, Summer se machia în cabina de probă a clubului Sugar Snack.

Era o fată rațională. Nu putea să se gândească la prostii. Peter nu dorise s-o sărute. Se apropiase de ea întâmplător. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit să creadă contrariul, realitatea era grăitoare. Dacă ar fi dorit s-o sărute, ar fi făcut-o. Că doar nu era vreun licean timid.

Summer își scutură buclele blonde, încercând să-și alunge gândurile nebunești. În scurt timp, urma să se producă în fața lui și avea trac. Își dorea din tot sufletul acel contract. Și-l dorea mai mult decât și l-ar fi dorit pe Peter.

Își dădu cu un strat de rimel pe genele lungi, privind efectul. Da. Arăta bine. În general nu-i plăcea

să atragă atenția bărbaților. Deși o făcea fără să vrea, chiar evitând să se machieze excesiv. Dar poate că majoritatea bărbaților se simțeau atrași de banii ei. Asta era într-adevăr o ironie.

Lois, soția managerului, intră în cabină, întrerupându-i gândurile.

– A venit un tip de la o casă de înregistrări.

– Cine?

– Nu știu.

– Ce vrea?

– Spune că vrea să vorbească cu tine. Uite ce flori frumoase ți-a adus, spuse ea, întinzându-i un buchet de trandafiri roșii.

– Vai, poftește-l înăuntru, Lois.

Emoționată, Summer îl așteptă pe Peter să intre, mirosind florile pe care le strângea la piept.

Ușa se deschise și în locul lui Peter Maxwell își făcu apariția un bărbat scund, blond, un sac de mușchi îmbrăcat într-un costum scump, dar de prost-gust.

– Johnny Finster, se prezentă el. KCA Entertainment.

Summer îi întinse mâna pe care acesta i-o sărută.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea, luată pe nepregătite.

– Ai alură de star, o studie el. Dacă îmi place ce aud în seara asta, voi lua legătura cu tine, spuse el și întorcându-se pe călcâie, o lăsă pe Summer cu gura căscată.

Asta era cu adevărat ceva interesant! Avea alternative. Dacă Peter n-o accepta, Johnny... N-avea-Importanță-Cum îi oferea o a doua șansă. Ar fi fost mai bine să reușească prin altcineva decât prin angajații nașului său. Așa, lumea nu avea nimic de comentat.

Bun. Era ora opt fix. Respiră adânc și ieși pe hol, îndreptându-se spre scena luminată de reflectoare.

*

* *

Peter stătea într-un colț întunecos, cu un pahar plin cu whisky în mână, pregătindu-se să asiste la un spectacol searbăd. Se obișnuise să facă asta. Rareori avea surprize plăcute. Era convins că Summer era la fel de netalentată pe cât era de frumoasă.

Clubul Sugar Snack era preferatul lui. Era un club exclusivist, în care nu avea acces mulțimea înnebunită să adune autografe. Pereții erau plini de fotografii cu somități din lumea jazzului, de la Nat King Cole, la Sarah Vaughn. Mâncarea era bună și băutura niciodată ieftină.

Sugar apăru pe scenă și Peter dădu peste cap paharul cu băutură.

– În seara aceasta, am plăcerea de a vă anunța favorita dumneavostră, unica și inegalabila... domnișoara Summer Gold!

Peter rămase uimit de reacția spectatorilor de la mese. O aplaudau frenetic. Sau poate că o încurajau. Toată lumea îl respecta pe Sugar.

Se bucură pentru ea. Poate că merita aplauze. Măcar pentru înfățișare. Era o femeie frumoasă. Și mai devreme, în grădină, vrăjit de chipul ei, fusese gata-gata s-o sărute. Adevărul era că îi lipsea afecțiunea. Asta era explicația. Noroc că se abținuse.

Mulțimea fluieră și aplaudă din ce în ce mai frenetic în momentul în care ea își făcu apariția într-o rochie lungă, strălucitoare, crăpată până sus pe picior, cu părul blond, ca o aureolă, lăsat pe umeri. Era un înger!

Salută mulțimea cu o voce profundă și cu grație, se apropie de pianistul îmbrăcat în smoching și îl salută din cap, zâmbindu-i familiar.

Sângele începu să se înfierbânte în venele lui Peter. De ce naiba băuse? Acum nici nu mai putea măcar să judece limpede.

Pianistul începu acordurile unei melodii suave. Summer își legăna voluptuos șoldurie, în ritmul muzicii. Imginea putea scula morții din morminte.

Nu. Trebuia să analizeze situația. De ce să-i semneze contractul lui Summer, și de ce nu?

În primul rând, poate că era o cântăreață bună.

Dar el se îndoia sincer.

Apoi, era o femeie foarte frumoasă.

Dar, femeile frumoase aduceau numai necazuri.

Nu voia să-l dezamăgească pe Lloyd, care-i deschisese casa de fiecare dată când se certase cu Angela.

Totuși, dacă Summer nu s-ar fi ridicat la nivelul lui Whitney Houston, a-i semna contracul însemna a-și încălca principiile.

O privi din nou. Ochii ei rătăceau prin mulțime, așteptându-și intrarea. Introducerea melodică era cam lungă. Ăsta era un punct slab. Era bine că ținea lumea în tensiune, dar uneori putea fi plictisitor. Dar asta nu însemna că nu era o cântăreață bună. A! O compozitoare proastă, da. Sau, hai să spunem neexperimentată. La asta se putea lucra.

Ochii ei se opriră pe o persoană din spatele lui. Zâmbetul lui Summer se lărgi, dezvelind două rânduri de dinți albi precum perlele. Da. Zâmbea frumos. Dar cui?

Peter se întoarse, privind în spate, și îl zări pe Johnny Finster. Ce jigodie! Omul acela era o lipitoare nesuferită. Sugea procente grase de la asistenții săi, fără să le merite. Și făcea contracte numai cu femei frumoase, asta fiind singura modalitate de a le băga în patul lui.

De ce își zâmbeau? Aranjaseră ceva? Amintindu-și cum el însuși fusese aproape fermecat de prezența ei de mai devreme din grădină, se bucură că îi rezistase.

Dar Finster? Doamne, nu! Un om ca Finster nu i-ar fi rezistat. Nici nu ar fi dorit să-i reziste. Cât de departe ajunseseră? Făcuseră oare dragoste?

Peter își alungă din minte imaginea dezgustătoare. Trupul lui Finster alături de al lui Summer era o blasfemie.

Finster îi făcu cu ochiul lui Summer și asta fu prea mult pentru Peter care, înjurând, trânti pe masă niște bani și ieși vijelios din sală.

Femeia aceea era o sirenă. Sirenele erau femei frumoase care duceau bărbații pe drumul pierzaniei. Ideea era să nu le asculți cântecul. Îi rezistase o dată lui Summer pe ziua aceea. Asta era a doua oară. În momentul în care ușa se trânti în urma lui, Summer începu să cânte.

Capitolul 3

Summer se trezi la ora șapte dimineața, cu o greutate pufoasă pe piept.

– Bună dimineața, Guinevere, murmură ea, salutându-și pisica persană albastră, dăruită de tatăl său după aflarea veștii că avea cancer.

Știind că era pe cale să moară, Barry dorise ca fiica lui să nu rămână complet singură. Și de atunci, Guinevere îi ținuse companie lui Summer.

Dimineața aceea era prea frumoasă ca să fie întunecată de amintiri dureroase.

Sări din pat și se îndreptă spre bucătărie, pregătindu-și cafeaua și dându-i lui Guinevere, în castronașul ei, biscuiți pentru pisici.

Abia aștepta să se facă ora nouă, ca Peter s-o sune. Știa că dacă între ei doi nu se putea înfiripa o relație de dragoste, puteau totuși să devină buni prieteni.

Dar se făcu nouă și Peter nu sună. Nu sună nici la unsprezece. Ceva era în neregulă. Poate că nu-i plăcuse cum cântase. Poate fusese prea obosit ca să asculte până la capăt.

Dar era imposibil. Își amintea clar că îi zâmbise înainte să înceapă să cânte. De ce să plece fără s-o asculte? Poate că era prea ocupat ca să o sune.

Așa că Summer își umplu ziua privind la televizor, așteptând nerăbdătoare telefonul lui Peter.

La un moment dat, nemairezistând, apucă receptorul și se opri. Tatăl ei avea o vorbă: „Niciodată să nu faci afaceri prin telefon, când le poți face față în față, ochi în ochi".

Câteva minute mai târziu, intră în biroul lui. Respiră ușurată văzându-l pe Peter care stătea cu spatele la ea. Și purta doar o pereche de boxeri negri de mătase! Adevărul era că abia așteptase să-l revadă. Dar nu se gândise că avea să surprindă acea priveliște. Arăta ca un Adonis. Admiră în tăcere priveliștea câteva secunde bune.

Peter o simți și se întoarse brusc cu fața spre ea, privind-o cu niște ochi fioroși.

– Bună, zâmbi ea, fără pic de jenă.

– Tu nu știi să bați la ușă?

– Îmi... pare rău, murmură ea șocată de nervozitatea lui neașteptată.

– Îți pare rău? Mie cum crezi că îmi pare? întrebă el pe un ton tăios.

– Vă aștept afară, spuse ea, luându-și cu greu ochii de la el.

– Nu, nu, intră acum. Și închide ușa aia odată! Destul că m-ai văzut tu, râse el. Nu toată lumea este impresionată de boxerii mei, ca tine.

– Dar nu sunt impresionată deloc de...

– Boxeri?

– Mă rog. V-am spus. Dacă vreți, vă aștept afară.

– Nu te deranja, spuse el, luându-și pantalonii atârnați pe spătarul scaunului. O să-i ascund imediat. Stai jos, te rog.

– Bine, spuse ea, trântindu-se pe un scaun. Mereu umblați dezbrăcat prin birou, sau astăzi este o zi mai specială?

Peter izbucni în râs, punându-și cămașa albă. Summer începu să privească pe pereți. Pieptul lui era cu adevărat impresionant.

– Ce ați pățit?

– M-am luptat cu o salată Caesar. Salata a câștigat.

– De ce nu v-ați dus acasă?

– Prea departe, strâmbă el din nas. Stau în Pacific Palisades. Dar sunt prevăzător. Păstrez mereu un costum de schimb la birou. Este mai practic.

– Vă pătați des cu mâncare? râse Summer.

– Da. Cu mâncare, ruj, praf de pușcă, păr de tigru, funingine, scuipat. Rareori mi se întâmplă să-mi scape vreun costum nemurdărit.

– Vă înțeleg. Așa sunt artiștii.

Peter mustăci amuzat.

– Dar, ce? Nu ai mai văzut până acum vreun bărbat dezbrăcat?

– Asta nu este problema dumneavoastră. Și nu erați dezbrăcat.

– Poate că data viitoare o să ai mai mult noroc.

Summer izbucni în râs, înroșindu-se. Peter o tachina. Și era așa de dulce.

– Pe femeile care vă văd dezbrăcat le considerați norocoase? continuă ea gluma.

– Așa spun ele, zise el cu falsă modestie.

Se distrau bine. Dar oare chiar nu aveau nimic serios de discutat?

– Acum, că am terminat cu mine, hai să trecem la tine, spuse el, așezându-se pe scaun.

– Am venit să vă întreb, ce părere v-ați făcut de spectacolul de aseară?

– Spectacolul de aseară? întrebă Peter recăpătându-și mina serioasă.

– Da.

De obicei, Summer citea ușor oamenii. Dar în cazul lui Peter, îi scăpa ceva.

– Vrei să-mi auzi părerea?

– Exact, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul.

– De ce te interesează părerea mea, Summer? întrebă el, jucându-se cu un pix.

– Poftim?

– M-ai auzit.

– Vă respect opinia, îi explică ea mirată. Vreau să știu adevărul. Îl suport, oricare ar fi acela.

– În cazul ăsta... Nu am nici o părere. Îți doresc noroc cu Finster. Pentru că ai nevoie de așa ceva.

– Finster?

– Da. Johnny Finster. A semnat pentru tine, nu?

– Nu!

– Atunci, va semna, spuse el, strângându-și buzele. Nici măcar nu trebuie să-l rogi.

– Ce vreți să spuneți?

– Știi foarte bine...

– Dar...

– Nu știu de ce ai mai venit la mine.

Ce însemna privirea aceea? Era dezamăgit, supărat, gelos???

– Ba nu. Adică nu-mi doresc semnătura lui, ci pe-a dumneavoastră.

– Ce faci? Încerci să pornești un război între mine și Finster? Nu ține, iubito.

– Nu-mi spuneți mie iubito! zise ea, simțind că îi vine să plângă.

Peter pretindea că ea făcuse un alt aranjament, înainte de a-l consulta pe el, pentru a evita să-i spună că prestația ei fusese lamentabilă. Era clar, cântase oribil. Poate de asta n-o sunase nici măcar Finster.

Își înfipse unghiile în palme, plină de rușine și supărare, și spuse:

– Nu trebuie să mă protejați. Recunoașteți! Am cântat oribil, nu?

În acel moment în birou năvăli un asistent.

– Maxwell, iartă-mă. Am nevoie urgentă de tine.

*

* *

Zece minute mai târziu, Peter reveni în birou.

– V-am întrebat ceva. Cred că merit un răspuns, îl luă Summer din ușă.

Peter fu izbit de tristețea și vulnerabilitatea din vocea ei. De ce o rănise? Chiar dacă se sărutase cu Finster, deși asta era doar o simplă supoziție, tot ar fi trebuit s-o asculte cântând. Se purtase ca un bărbat gelos.

Se pregăti să-și ceară scuze, dar își aminti că lumea era o junglă și Summer trebuia să se obișnuiască cu ideea.

– Nu știu ce să-ți răspund, Summer. Nici măcar nu te-am ascultat, recunoscu el.

– Poftim? întrebă ea, începând să înțeleagă. De ce?

– Te-am văzut cum îți făceai ochi dulci cu Finster și am considerat că nu mai era necesar să rămân.

Peter privi confuzia și surprinderea din ochii lui Summer. Parcă era un copil.

Ba nu! Era o actriță desăvârșită. Semăna din multe puncte de vedere cu Angela.

– Sunteți cel mai arogant și mai lipsit de scrupule individ pe care l-am întâlnit în viața mea, spuse ea, ducându-și mâinile la tâmple. Cel mai...

– Frumos? completă el zâmbind.

– Nu! strigă ea pierzându-și cumpătul. Încetați să-mi mai terminați propozițiile. Este enervant.

– Dar, draga mea, arăți așa de bine când te enervezi! Ești... irezistibilă.

Culmea, dar tocmai spusese un mare adevăr. Peter nu știa dacă-i mai putea rezista mult. Îl distra s-o enerveze pe Summer. La fel cum îl distrase în școala generală s-o tragă de codițe pe Alice Martin. Exista și o vorbă pentru asta: „Cei ce se iubesc se tachinează".

Dar era o diferență între Alice și Summer. De Alice fusese îndrăgostit la nebunie, pe când de Summer... Să fi fost ultima femeie de pe pământ și tot nu s-ar fi atins de ea. Ei, poate dacă într-adevăr ar fi fost ultima femeie de pe pământ... pentru binele umanității, ar fi făcut-o.

– Ascultați-mă, îi întrerupse Summer gândurile nebunești. Poate că vă distrați bine pe seama mea, scoțându-mă din sărite. Dar cred că la genul ăsta de tertipuri ieftine s-ar preta doar Finster. Nu știu de ce v-a lăudat atâta Michael Lloyd. Probabil că l-ați vrăjit bine.

Poate că Summer era o actriță grozavă, dar Peter chiar nu știa cum reușise să se înroșească așa de tare.

– Cred că și tu ți-ai vrăjit bine nasul. Altfel nu știu cum ai fi reușit să-l convingi că trebuie să mai dai o lovitură.

– Să mai dau o lovitură? Nu mă cunoașteți deloc. Știți ceva? Mă bucur că nu ați rămas să mă ascultați. Poate dacă ați fi făcut-o, mi-ați fi semnat contractul și nu știu dacă ne-am fi înțeles așa de bine cum credeam. Acum, că mi-am dat seama cum sunteți, nu aș mai accepta *eu* să-mi semnați contractul, chiar dacă ați cădea în genunchi.

– Hai, Summer, nu exagera.

– Vai! exclamă ea, în culmea furiei, rămânând fără cuvinte.

Și cu gesturi grăbite și mâini tremurânde, își deschise poșeta și scoase cartea lui de vizită pe care o făcu mototol și i-o aruncă pe birou.

Apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– De ce femeile trebuie întotdeauna să arunce cu ceva, când nu le convine? întrebă el, râzând.

Singurul răspuns pe care îl primi fu zgomotul ușii trântite.

Peter râse în continuare, dar zâmbetul îi dispăru repede de pe față. Summer era o actriță pe cinste. Și atunci de ce se simțea așa de... prost?

*

* *

Summer mai bău o ceașcă de cafea, neștiind ce să mai facă. Singurul lucru de care avea chef era să tragă un pui de somn, cu Guin în brațe.

Întinzându-se în pat, Summer analiză situația. Peter fusese un ticălos. Dar ea? Se purtase ca un copil răsfățat.

Nu se mai gândi la nimic și curând, ațipi. La un moment dat, fu trezită de o bătaie ușoară în ușă. Se ridică din pat amețită de somn și se duse să-i deschidă vecinei sale, Laura Kennedy.

– Vin, vin, mormăi ea.

Deschise ușa și se trezi față în față cu... Peter Maxwell. Apariția lui total neașteptată îi tăie răsuflarea.

– Bună, spuse Peter, privind admirativ cămașa ei transparentă de noapte.

– Ce căutați aici?

– Voiam să discutăm ceva. Iartă-mă că te-am trezit. Pot reveni altă dată.

Nu părea deloc jenat că o trezise. Și mai rău, își băgase capul în apartament și studia cu nerușinare interiorul.

– Hmmm, făcu ea neîncrezătoare. Așteptați-mă în camera de zi până mă...

– Îmbrac? completă el din obișnuință.

– Nu! Până mă schimb. Mă vedeți cumva dezbrăcată?

– Mda... Se pare că îmi joacă imaginația feste, îi făcu el cu ochiul.

– Poftiți, îl invită ea în apartament cu un gest exagerat. Vin în cinci minute.

Summer intră în dormitor și trânti ușa după ea.

*

* *

Peter nu-și amintea să fi lăsat vreodată o femeie să se ducă singură în dormitor. Ei bine, ziua aceea sosise.

Ei, dar Summer Gold nu era doar o fată frumoasă. În primul rând, era fina lui Michael Lloyd. Și Peter se îndoia sincer că șeful lui ar fi apreciat o legătură ocazională între ei doi.

Dar și el se îndoia că ar putea avea o legătură ocazională cu Summer. Se simțeau bine împreună, dar erau legați într-un fel mai profund.

Ochii ei! Asta era. Avea niște ochi ca ai bebelușilor. Albaștri, mari și inocenți. Îi furau inima. Dar Peter nu era pregătit să-și lase inima furată. Nici inima și nici altă parte a trupului.

Se așeză pe canapeaua din camera de zi, privind în jur. Pisica persană sări alături de el și începu să toarcă sub mângâierea lui. Când primise de la Lloyd adresa ei, nu se așteptase s-o găsească tocmai aici. Locuia într-un cartier de case cu două etaje, aparținând unor familii din clasa de mijloc a societății.

Din câte își amintea el, când era mică, Summer locuise într-un cartier de vile cu piscine, terenuri de tenis, săli de bal și garaje pentru șase mașini. Or, casa aceasta abia dacă încăpea într-o piscină.

– Văd că ai făcut cunoștință cu Guinevere, spuse Summer intrând în camera de zi.

– Așa se pare, spuse el, privind-o admirativ.

Era îmbrăcată într-un pulovăr galben, o pereche de blugi, și se machiase foarte puțin. Cu toate astea, arăta ca o păpușă de porțelan.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit să-mi cer iertare, spuse el, dregându-și glasul.

Nu obișnuia să-și ceară scuze. De fapt rareori avea motive s-o facă, pentru că nu prea își pierdea cumpătul.

Summer îl ascultă neclintită.

– Aș vrea s-o luăm de la început, dacă mai vrei. Dă-mi ocazia să te ascult din nou. Nu-ți promit că voi semna vreun contract, dar hai să încercăm.

– Domnule Maxwell...

– Spune-mi Peter.

– Peter, șopti ea, și eu trebuie să-mi cer scuze. Nu știu ce a fost în mintea mea când ți-am înapoiat cartea de vizită.

– Mi-ai înapoiat-o? Mi-ai dat cu ea în cap! râse el.

– Nu vrei să mă ajuți deloc, zâmbi ea. Îmi pare rău că m-am purtat copilărește.

– Scuzele sunt acceptate.

Peter se miră de reacțiile lui. De ce era așa de drăguț și prietenos? Poate din cauză că Summer era „o dulcică mică".

– Sincer să fiu, continuă el, mă așteptam să te porți ca un copil răsfățat. Dar se pare că m-am înșelat. Ăsta nu pare un apartament de copil răsfățat.

– Nu-ți place?

– Ba da. Este intim și cochet, dar nu se ridică la standardele din Beverly Hills. De ce nu ți-ai cumpărat ceva mai spațios?

– Nu mi-am permis.

– Poftim???

– Ai auzit bine, zâmbi ea.

– Pot să te întreb de ce? Ai jucat banii la cazinou?

– Nu, râse ea. Nu mă atrag jocurile de noroc. I-am depus într-o bancă.

– Și trăiești din dobândă?

– Nu. Dobânda se duce la un institut de cercetare a cancerului.

Dacă Peter ar fi fost un bărbat care să roșească, cu siguranță ar fi roșit în acel moment. Greșise profund în privința lui Summer. Sau poate iar îl ducea de nas, jucând rolul „săracei fete bogate".

– De ce? întrebă el, încercând să nu-i arate cât de impresionat era.

– Din două motive, spuse ea. În primul rând, pentru că am văzut cât rău poate face o moștenire unui tânăr. Îi suge energia, făcându-l să se creadă invincibil. În loc să mai muncească, meritându-și poziția, se trezește făcând pe șeful, în fața unor oameni care au avut ghinionul de a se naște săraci. Am considerat că banii mi-ar fi distrus motivația, așa că m-am descotorosit de ei, temporar. Peste cincisprezece ani, voi decide ce să fac cu ei. Poate îi voi depune pentru treizeci și cinci de ani, pentru copiii mei! Sau poate îmi voi face propriul meu studio de înregistrări.

– Și al doilea motiov?

Summer își plecă prvirile întristată.

– Banii mei poate vor ajuta ca oamenii să nu-și mai privească ființele dragi murind.

– Summer?

– Da? își ridică ea ochii triști și înlăcrimați din pământ.

– Ți-e rău?

– Iartă-mă. Iar mă port copilărește.

– Ba nu, spuse el, oferindu-i o batistă de hârtie.

– Mulțumesc, suspină ea. Cred că nici într-o sută de ani nu voi putea uita suferințele tatălui meu. Trei ani l-a mâncat cancerul. Și eu nu puteam să fac nimic decât să privesc. Mă simțeam disperată și neajutorată.

– Unde era mama ta?

De obicei, Peter nu punea întrebări indiscrete. Dar de data asta simțea nevoia să afle.

– Asta este o altă poveste. Am trecut prin clipe grele, ca toată lumea. Îmi continuu viața ca înainte, dar uneori, din senin, îmi amintesc și asta mă termină. Oricum, spuse ea, rozându-și o unghie, mulțumesc pentru preocupare.

– Ai o lacrimă aici, spuse Peter, apropiindu-se de ea și atingându-i buzele cu un deget. Și aici.

La atingerea pielii ei fine, Peter începu să tremure, pierzându-și controlul. Summer își umezi buzele, în semn de invitație.

Peter se apropie mai tare de ea. Dorea s-o sărute.

– Nu, murmură ea.

– Nu, ce? zâmbi el.

– Ești imposibil, râse ea printre lacrimi.

Peter își trecu degetele prin părul ei auriu, înlăturându-i cordelușa care-i ținea părul.

– Te cheamă Summer Gold din cauza părului, șopti el. Îți ia ochii!

Se apropie din nou de buzele ei și cu un gest instinctiv, își lipi gura de a ei. Și nemaistăpânindu-se, o luă în brațe și începu s-o sărute. Se simțea pierdut în ea, cu pieptul lipit de al ei, respirându-i suflarea de măr verde.

Nici o femeie nu-l purtase pe acele tărâmuri printr-un singur sărut. Nu știa ce mai putea să urmeze.

Din nefericire, nici nu află, pentru că Summer se retrase.

– Nu! îl respinse ea.

– Uite, spuse el, oferindu-i cordelușa căzută pe jos, care-i ținuse părul. De acum încolo mă voi abține, doar dacă îți pui asta pe cap.

– Perfect, spuse ea pe un ton tăios.

Ce o apucase? Chiar nu-i plăcuse deloc sărutul lui?

– Hei, te-am sărutat. Ce ți-am făcut? A fost doar un simplu sărut și nimic mai mult.

– Corect.

– Ei, dacă stau să mă gândesc bine, nu a fost doar un simplu sărut. A fost cel mai minunat sărut primit sau dat din viața mea.

Summer se înroși toată. Dacă în acel moment și-ar fi umezit din nou buzele, Peter nu s-ar mai fi oprit.

– Încă puțin și ar fi trebuit să aduci Garda Națională să mă ia de pe tine.

Cuvintele acelea avură efect pentru Summer, dar Peter se întorsese cu spatele, distras de o bătaie în ușă.

– Trebuie să răspund, șopti Summer. Este vecina mea, Laura. Dar vreau să-ți explic de ce m-a deranjat că m-ai sărutat.

– Să-mi explici? Ce să-mi explici? Nu ți-a plăcut și pace. Oricum, stai liniștită că nu se va mai repeta.

– Perfect, spuse ea supărată, îndreptându-se spre ușă.

Peter nu era convins că nu avea să se mai repete. Abia aștepta să plece vecina ei, ca să treacă la treabă.

– Domnule Finster? Ce surpriză! Intrați, vă rog.

Capitolul 4

Finster??? Ce căuta Finster la Summer acasă?

Gelozia mușcă din inima lui Peter. Ce greșeală mare făcuse, sărutând-o pe Summer!

– Arăți bine, dragă, spuse Finster. Dar ce te-ai înfofolit așa? Trebuie să vizităm niște case de modă. Trebuie să arăți cel puțin la fel de sexy ca Madonna.

Peter le ascultă conversația dezgustat. Cum putea o fată așa de finuță ca Summer să se coboare la nivelul lui Finster?

– Nu-mi plac hainele designerilor din ziua de azi, spuse ea spre încântarea lui Peter.

– Serios? se miră Finster pe un ton aproape intim. Păcat. Ai un corp perfect pentru așa ceva.

Insinuarea din vorbele lui Finster îl revoltă pe Peter. Cum îndrăznea nemernicul acela să vorbească așa cu Summer? Îi venea să-i dea un pumn în fața lui de bul-dog.

Nu. Trebuia să fie calm. Dacă Summer alesese să semneze un contract cu Finster nu putea s-o încurce.

– Te văd într-o rochie transparentă, strălucitoare, pe tocuri de doi'șpe, spuse Finster, apoi intră în camera de zi cu dezinvoltură. Hei! Maxwell! îl salută el surprins. Ce cauți aici? Umbli după o a doua Angela Casablanca?

– Ține-ți gura, Finster, replică el rece. Întrebarea este ce naiba cauți tu aici!

– Am să-i comunic ceva lui Summer, dacă ești așa de bun să mă lași.

– Pune-ți placa și pleacă mai repede. Dacă nu-ți dai seama, să știi că ne-ai derajat.

– Ascultă-mă, Summer, îl ignoră Finster, vorbind pe un ton intim. Hai să mergem undeva, la un pahar. Nu pot să fac afaceri când sunt insultat.

Summer părea că „un pahar" cu Finster era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Nu, domnule Finster, spuse ea. Puteți să-mi spuneți tot ce doriți în prezența lui Peter. Nu am nimic să-i ascund. Suntem... prieteni.

Peter se simți flatat și ușurat.

– Bun, spuse Finster, ștergându-și palmele pline de sudoare pe pantaloni, cum dorești, dar... Să fiu sincer, ești cam dură. Mă refer la cântat.

– Luați loc, spuse Summer, așezându-se pe brațul canapelei, alături de Peter, și spuneți-mi ce doriți.

După părerea lui Peter, Summer era o femeie sigură pe ea, care ar fi putut să facă și singură față situației. Într-un fel, era mândru de ea.

– Spune-mi Johnny. După cum ziceam, vocea ta este cam dură, aspră, neantrenată. Dar ai calități speciale. Am convins compania la care lucrez să semneze un contract cu tine.

– Și? întrebă ea rece.

– Vrei să semnăm?

– Uite ce e, Finster, spuse Peter ridicându-se în picioare. Nu semnați nimic. Summer îmi aparține în exclusivitate.

O privi pe Summer, încercând să-i ghicească reacția. În loc să fie fericită, părea înfuriată. Ce naiba voia femeia asta?

Ochii celor doi se ațintiră nerăbdători asupra ei. Parcă erau doi rivali care se băteau pentru favorurile ei.

– În primul rând vreau să vă spun că mă simt asaltată.

– Serios? întrebă Peter.

– Și în al doilea rând, continuă ea vizibil enervată, nu vă aparțin. Nici unuia dintre voi. Din nici un punct de vedere. Din contră. Și asta să vă fie clar de la început! Oricum, mai degrabă aș semna cu domnul Finster, pentru că el cel puțin a stat să mă asculte. Dar până să mă hotărăsc, aș vrea să plecați. Amândoi!

– Nu plec până nu pleacă și el, spuse Peter, încrucișându-și brațele.

Ce se petrecea cu el? Voia să plece, dar o forță nevăzută îl ținea în loc. Și îi mai punea și cuvinte în gură!

– Ține cartea mea de vizită, spuse Finster. Să mă suni când te simți pregătită să discutăm în amănunt problema. Și acum, scuză-mă, dar mă văd nevoit să plec.

– O să discutați problema în amănunt peste cadavrul meu! strigă Peter după ce Finster dispăru.

– Ce te-a apucat, Peter? Te porți ca un bărbat gelos. Nu pricep...

– Nu te flata singură. Încercam să te ajut. Nu vreau să sfârșești în patul lui Finster.

– De asta îmi oferi un contract fără să mă fi ascultat? Ca să mă ajuți? Ieși afară! șuieră ea. Acum!

Peter se luptă cu sentimentul ridicol că ar fi vrut s-o ia în brațe, dar îi ascultă ordinul.

Summer trânti ușa în urma lui și se prăbuși în pat plângând.

*

* *

Summer se trezi din cauza telefonului, la ora opt dimineața. Niciodată nu dormise așa de mult.

– Alo? murmură ea somnoroasă.

– Bună.

– Peter?

– Nimeni altul.

– De ce m-ai sunat?

– Voiam să știu dacă te-a mai vizitat Finster după ce am plecat eu.

Ce tupeu avea!

– Nu te privește, mormăi ea.

– Ba tot ce ține de tine mă privește, spuse el pe un ton posesiv, care-i înfioră șira spinării.

– Serios? Și de ce, mă rog?

Peter mormăi ceva la capătul celălat al firului. Se vedea că nu avea o explicație bună.

– Din cauza lui Michael Lloyd, spuse el, în sfârșit. Îmi taie capul dacă pățești ceva.

– De când ți-e ție frică de Michael Lloyd? Știm amândoi că este un bonom.

– Poate cu tine este un bonom. Dar eu l-am văzut cu ochii mei sfâșiind o...

– O halcă de carne? completă Summer amuzată. De ce nu-mi spui adevăratul motiv pentru care mă vrei la distanță de Finster?

– Dar ți-am spus! zise el exasperat.

– Nu cred.

– Spune-mi tu atunci, că eu nu știu.

– Poate pentru că ești gelos.

Summer era convinsă că nu acela era adevăratul motiv. Dar voia să-l vadă cum reacționa. Era rândul ei să-l tachineze.

– Nu sunt gelos! se apără el. Summer, te rog frumos să mă asculți. Nu-l lăsa pe Finster să se apropie de tine. Spre binele tău îți spun.

– Dacă și el îmi spune același lucru despre tine? întrebă ea, întinzându-se leneș între așternuturile calde. Pe cine să cred?

– Pe mine!

– De ce?

– Pentru că mă cunoști.

– Dar și pe el îl cunosc.

– Pe mine mă cunoști mai bine!

– Tot ce știu despre tine este că acum mușți, acum mă săruți. Finster este mai diplomat.

– Finster diplomat???

– Ce te miri? Mi-a făcut onoarea de a mă asculta cum cânt.

– Și eu o să fac la fel.

– Serios? întrebă ea pe un ton fals inocent.

– Da! spuse el cu adevărat exasperat.

– Nu te mai cred... spuse ea pe un ton cântat.

– Mă lași? Te rog, Summer.

– Hai, Peter, știu că ești mai bun decât Finster. Orice femeie întreagă la minte și-ar da seama. Totuși, mulțumesc pentru sfat. Cu ce te mai pot ajuta?

– Cu un singur lucru.

– Te ascult.

– Știu că ești încă în pat, spuse el pe un ton senzual. Ce porți?

Summer își privi cămașa de noapte, care i se ridicase pe coapse, până sus.

– Poftim? Nu te aud. Summer?

Și auzi tonul.

*

* *

Ce se petrecea cu el?

Formase numărul de telefon împotriva voinței lui. Și apoi, căutase cu disperare un motiv pe care să-l invoce. Și, mai rău, se făcuse de râs. Summer îl tachinase cu dezinvoltură. Se dovedise capabilă să controleze discuția. Îi simțise vulnerabilitatea. Pur și simplu îl jucase pe degete.

Și el, ca să iasă basma curată, o dăduse în bară la sfârșit, încercând să glumească pe seama ei. Mai în glumă, mai în serios, era interesat să afle ce purta Summer în pat. Avea oare aceeași cămășuță în care o surprinsese când venise la ea acasă, pe neașteptate?

Summer era o femie frumoasă și cu simțul umorului, fascinantă chiar, și merita un bărbat pe măsură. Dar el nu era disponibil. Adică nu voia să fie. Pentru că nu era de lemn. Nimeni nu putea fi imun la farmecele lui Summer.

În seara aceea, la ora opt, Summer urma să țină un spectacol pe scena de la Sugar Snack. Gândul de a o putea vedea din nou era tentant, dar trebuia să pară

detașat. Îi promisese că o va asculta, dar poate peste câteva săptămâni. Nu era cazul să-i arate cât de nerăbdător era.

Dar veni ora cinci, șase și apoi șapte, și Peter simți că-și pierde răbdarea. La ora șapte și un sfert cifrele contractelor pe care se uita începură să-i joace sub ochi. La ora șapte și jumătate deja și-o închipuia pe Summer unduindu-se în ritmul muzicii. La opt fără un sfert, se sui în Mustangul sport și se îndreptă glonț spre Sugar Snack.

Se așeză strategic în colțul lui întunecos și comandă un whisky dublu. Sugar apăru pe scenă, cu obișnuita introducere:

– În seara aceasta, am plăcerea de a vă prezenta pe favorita dumneavoastră, unica și inegalabila... domnișoară Summer Gold!

Și la fel ca data trecută, lumea începu să aplaude frenetic, ovaționând, când Summer își făcu apariția strălucitoare, într-o rochie de satin negru.

De data asta părea o femeie sofisticată, matură și plină de mistere, mult diferită de acea Summer în blugi și pulovăr.

– Bună seara, salută ea audiența, cu o voce senzuală. M-am gândit mult la dragoste în ultimul timp, începu ea.

Lumea începu din nou să aplaude.

– Și de aceea, am ales pentru seara aceasta un blues, aparținând lui Billie Holliday.

Pianistul cântă primele acorduri și Summer începu să danseze din șolduri languros. Curbele trupului ei răspundeau ritmurilor.

Finster îi simțise bine asprimea vocii. Dar cu puțin exercițiu, putea deveni foarte limpede. Oricum, avea o profunzime aparte.

Summer termină cântecul cu notă lungă, închizând ochii, transportată într-o lume numai de ea știută, dar simțită de cei din jur. Avea talent de vedetă.

Lumea izbucni în aplauze furtunoase. Zâmbind, Summer le mulțumi, căutând parcă pe cineva în mulțime.

Peter se simți copleșit de gelozie. După cine se uita Summer? După Finster?

– Vă mulțumesc. Sper că v-a plăcut muzica incomparabilei Billie Holliday. Eu o ador nu numai pentru vocea ei bogată, dar și pentru faptul că este o femeie care știe ce vrea și nu se lasă niciodată învinsă.

Urmă un nou ropot de aplauze.

– Acum, continuă ea, după ce zgomotul de stinse, aș vrea să vă cânt o melodie proprie, „Poate”, zâmbi ea.

Lumea începu să râdă, amuzată de umorul ei, și o aplaudă din nou.

– Știți, continuă ea serios, l-am așteptat o viață pe bărbatul perfect, prințul în armură strălucitoare, care să mă salveze din turnul meu de singurătate. Încă nu a venit, dar „Poate”...

Pianistul începu acordurile unei melodii lente și Summer cântă:

– Poate... poate-ntr-o zi... tu vei veni... la mine. Poate... poate c-atunci...

Peter hotărî. Summer avea voce și abilități de compozitoare. Toate acestea, așezate într-o formă potrivită, erau o adevărată mină de aur.

Dar, din păcate, afaceristul Peter fu copleșit de bărbatul din el, fascinat de magia pe care o producea Summer pe scenă. Muzica și apariția ei aprinseseră în inima lui un foc mistuitor.

Capitolul 3

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc și vă doresc o seară plăcută în continuare, spuse Summer în ropotul aplauzelor admiratorilor.

În acel club mic, dar select, lumea părea să-i mănânce din palmă.

Summer privi prin mulțime cu disperare. Nu-l vedea deloc pe Peter. Știa că era acolo, undeva. Îl simțea, dar nu-l vedea. Imaginația îi juca feste din nou?

Salută încă o dată mulțimea și părăsi scena, îndreptându-se spre cabină. Încăperea micuță era plină de haine aruncate care-ncotro, iar pe măsuța cu farduri, printre zeci de nimicuri femeiești, cineva îi pusese o vază cu trandafiri roșii.

Inima începu să-i bată puternic. Dacă erau de la Peter, asta însemna că sentimentele ei încă funcționau bine. Peter îi urmărise spectacolul!

De mică, încercând să evadeze din cotidianul înnegurat de certurile părinților, citea povești cu cavaleri în armuri, care salvau prințese frumoase. De paisprezece ani își așteptase cavalerul și se părea că acum, el era foarte aproape.

Dar asta era o prostie. Summer luă plicul roz sprijinit de vază. Peter nu era cavalerul ei. Nu avea nici un pic de maniere.

„ Hai să trecem la treabă. J.F."

Finster! Summer se simți dezamăgită și întristată. Brusc își dori să fie acasă, să facă o baie fierbinte și să se culce cu Guin în brațe.

Grăbită își adună lucrurile, își aruncă o haină peste rochia de satin și ieși în stradă. Parcarea, de obicei plină, se golise după spectacolul ei și era scufundată în întuneric. Becurile care o luminau se arseseră.

Summer își parcase mașina undeva mai departe, în spațiul destinat clienților, nemaigăsind loc de parcare la ora când sosise la club. Trecu în grabă pe lângă un Cadillac argintiu și un Ferarri roșu F50, când auzi un foșnet ciudat. Înfrigurată și înfricoșată, grăbi ritmul pașilor.

Se gândi un moment să se întoarcă, dar cât mai era până la mașina ei? Câțiva metri. Așa că o luă la fugă, făcând un zgomot infernal cu tocurile ei înalte prin parcarea pustie.

Ajunse gâfâind de oboseală și emoție la mașină, și cu mâini tremurânde, căută prin poșetă cheile. Întotdeauna când avea nevoie de ele nu le găsea.

Își ținu o clipă respirația, cu senzația ciudată că cineva o urmărise. Apoi râse încet de prostia ei. Cine putea să fie la ora aceea în parcarea lui Sugar?

Și în următorul moment se simți prinsă de mâini de la spate și imobilizată.

– Taci și fă ce-ți spun, dacă vrei să nu pățești nimic, îi șopti o voce răgușită de bărbat.

Doamne! Nu i se înâmpla ei asta! Trăia un coșmar. Ce voia omul acela de la ea? S-o tâlhărească? S-o violeze? S-o ucidă?

Disperată, privi în jur, căutând o cale de salvare. Avea în geantă un spray paralizant și îi părea rău că nu-l scosese din timp.

Spre mare ei bucurie văzu pe cineva ieșind de la Sugar Snack și intrând în parcare. Părea a fi un bărbat masiv. Cum să-i atragă atenția? Dacă pleca fără s-o vadă?

– Șșș, șopti atacatorul, împingându-i lama unui cuțit rece în spate.

Bărbatul se apropie mai tare de ei, dar din cauza întunericului se putea să nu-i vadă. Trebuia să facă ceva. Acum sau niciodată.

Disperată, dădu un picior cu toată puterea în mașină. Păcat că nu avea alarmă, pentru că izbitura aceea, deși îi atrăsese atenția străinului, îl înfuriase mai tare pe atacator, care în loc s-o elibereze speriat, o strânse mai tare de mâini.

Străinul se opri o clipă ezitant, apoi își deschise repede mașina și porni motorul. Summer se încordă. Atacatorul respiră ușurat, iar apoi o lovi puternic cu pumnul în ceafă.

În acel moment se făcu întuneric și Summer căzu pe asfalt, lovindu-se cu capul de mașină.

Își reveni câteva minute sau secunde mai târziu și văzu la câțiva metri distanță două siluete luptându-se. Atacatorul și cineva. Grăbită, dar încă ametită, Summer își scoase sprayul paralizant din poșetă. Ar fi vrut să intervină și ea, dar nu reușea să deosebească pe atacator de salvator.

La un moment dat, unul din ei căzu pe jos și ridicându-se, o luă la fugă, dispărând în noapte.

Summer reacționă, îndreptând sprayul spre fața bărbatului care se apropia de ea.

– Așa îmi mulțumești? se auzi glasul lui Peter Maxwell.

*

* *

Summer se trezi întinsă pe spate pe asfaltul rece. Peter îi ținea capul, privind-o îngrijorat și îi făcea vânt cu mâna.

– Summer? șopti Peter cu voce gâtuită. Cum te simți? Ți-e mai bine?

– Da... Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat, zâmbi el ușurat. Te simți bine? Ești sigură?

– Încep să-mi revin.

Summer zâmbi. Lui Peter îi păsa. Asta era foarte important. Aproape că nici nu mai simțea durerea.

– Sunt așa de... fericită că te văd!

– Mi-am cam ieșit din formă. De mult nu am mai salvat pe cineva, glumi el.

– Îți mulțumesc din suflet că m-ai salvat, spuse Summer cu lacrimi în ochi. Te-ai luptat pentru mine

ca un adevărat erou. Nu știu de unde a apărut banditul acela. Nu știu ce putea să se întâmple dacă nu apăreai la timp.

– Dar am apărut și nu ai pățit nimic, Slavă Domnului!

– M-a lovit în ceafă când am dat cu piciorul în mașină ca să-ți atrag atenția. Am leșinat și când mi-am revenit, deja apăruseși.

– Te doare capul?

– Nu.

– Îți promit că nu voi mai lăsa pe nimeni să te rănească, spuse Peter.

Summer închise ochii nevenindu-i să creadă. Tot răul mergea spre bine. Fusese atacată, dar cu ocazia asta descoperise că lui Peter îi păsa.

Cavalerul ei în armură apăruse s-o salveze!

Era așa de fericită. Stătea în brațele lui Peter și nu voia să se mai ridice de acolo. Asfaltul rece părea cel mai confortabil pat din lume.

Întinse mâna ca să-l mângâie pe umeri, dar Peter se strâmbă de durere.

– Ce ai? Ești lovit?

În acel moment văzu cămașa lui albă pătată cu ceva negru. Sânge!

– Doamne! Ești rănit!

– Nu-i nimic, încercă el s-o liniștească. Este doar o zgârietură. Nu te îngrijora.

– Ce zgârietură? Parcă ai fi înjunghiat! Lasă-mă să văd cum arată.

– Până mă însor, trece, glumi el.

Cu mâini tremurânde, Summer îi desfăcu cămașa, încercând să ignore căldura emanată de trupul lui.

– S-ar putea să te doară, îl avertiză ea. Materialul s-a lipit de rană.

– Ahh!

– Iartă-mă.

– Nu-i nimic.

– Arată cam rău, spuse ea, ștergându-l atentă în jur. Dar nu este adâncă. Nu cred că ai nevoie de copci. Dar ar trebui dezinfectată rana.

– Nu vreau să mă duc la spitalul urgență.

– Parcă ai fi copil.

Summer îl înțelegea. Ziariștii ar afla repede vestea și o apariție pe prima pagină a lui Peter Maxwell implicat într-un jaf, nu era tocmai un lucru plăcut.

– Dar nu este nevoie să ajungi la spital. Vino la mine acasă. Îți dezinfectez eu rana.

– Mulțumesc, spuse el, acceptând propunerea. De obicei nu-mi place să mă conducă cineva, dar în cazul ăsta...

Summer zâmbi. Texanul din Peter își spunea cuvântul. Era un bărbat independent. Cavalerul ei era un cow-boy. Și asta n-o deranja deloc.

– Ar trebui să facem un raport la poliție, sugeră ea.

– Am un prieten care se va ocupa de asta. O să-l sun de la tine.

*

* *

Peter se așeză pe un scaun în bucătăria lui Summer, cu Guin în brațe. De obicei, pisica lui Summer era sălbatică, dar cu Peter se împrietenise imediat. Era dragoste la prima vedere.

– Îmi place pisica ta. Este inteligentă, spuse el. Cred că de asta mă place.

– Lasă pisica. Ia medicamentele astea, spuse ea întinzându-i trei pastile și un pahar cu apă. Sunt analgezice, antipiretice și antiinflamatorii.

– M-aș fi descurcat mai bine cu un pahar de whisky.

– Alcoolul cu aspirina nu merg împreună, spuse Summer, evitându-i privirea senzuală.

– Ești greu de convins, spuse Peter.

Summer așeză pe masă un lighean cu apă fierbinte, niște bandaje sterile și dezinfectant.

Peter o privi surprins. De unde se pricepea ea așa de bine la primul ajutor?

– Hai, texane, fii curajos și dă-ți cămașa jos.

– Bine. Mă las pe mâna ta.

Cu mâini tremurânde, Summer îi desfăcu cămașa, dezvelindu-i rana. Înmuie o bucată de bandaj în apă și începu să spele locul, cu mișcări domoale. Când Peter se strâmba de durere, Summer tresărea. Dar atingerea mâinilor ei era ca o binecuvântare. Se pricepea.

– Să nu-mi spui că te doare mai tare decât pe mine, o tachină el.

– Probabil că nu, râse ea, înmuind o bucată de bandaj în dezinfectant.

– Sincer să fiu, spuse el strângând din dinți în momentul în care Summer îi tamponă rana, nu am mai suportat asemenea dureri de mult.

– Asta drept răzbunare că ai refuzat să mă asculți de la început, se strâmbă ea.

După ce dezinfectă locul, începu să-l panseze. Se retrase doi pași înapoi, privindu-și opera cu încântare.

– Gata, spuse ea satisfăcută.

Peter și-ar fi dorit s-o vadă satisfăcută din alte motive. Dar asta se numea imaginație bolnavă.

– O să-ți caut o cămașă mai mare de-a mea. Sper să te cuprindă, spuse ea, privindu-i umerii largi.

Peter simți nevoia s-o ia în brațe și să se duă cu ea în dormitor. Dar și asta era o prostie. În primul rând pentru că rana l-ar fi durut insuportabil. Poate dacă nu era rănit...

Summer își mușcă ușor buza de jos. Doamne! Dacă mai făcea asta o dată, Peter trecea peste durere, peste tot și...

– Mă duc să-ți caut ceva cu care să te acoperi.

Summer plecă, lăsându-l cu Guin în brațe, care părea că se afla în raiul pisicilor.

Peter o mângâie și pisica începu să toarcă. Oare așa ar fi reacționat și Summer? Se spunea că animalele seamănă cu stăpânii. Și-ar fi dorit ca Summer să toarcă sub mâinile lui.

Aceasta se întoarse peste câteva minute, îmbrăcată în blugi și tricou. Ținuta ei era simplă, dar o prindea așa de bine. Era naturală și totuși sofisticată. Îi întinse o cămașă gri.

– Uite, pune-ți asta. Cred că reușește să-ți cuprindă...

– Ce? întrebă el cu o sclipire de amuzament în priviri.

– Păi...

– Pieptul meu mare și impresionant? o tachină el.

– Mă rog. Hai să te ajut. Nu știu dacă-ți vei mai putea ridica brațul câteva zile. Rănile de la umeri sunt dificile. Se pot deschide ușor.

– Să înțeleg că vei fi infirmiera mea în următoarele zile?

– Fii cuminte.

– Ești irezistibilă, știai?

Summer se strâmbă la el. Iar o tachina.

– Cu mine, însă, ți-ai găsit nașul.

– Hai, taci și ajută-mă puțin, spuse ea, încercând să-i bage mâna rănită prin mânecă.

– Iartă-mă, dar nu mă pot abține.

– Gata. Te-am îmbrăcat, spuse ea, mulțumită.

– Mie nu-mi convine, zâmbi el.

Summer îl privi dojenitor.

– Ascultă-mă. Hai să fim serioși un minut.

– Nu pot, spuse Peter.

Summer îi aruncă o privire ucigătoare.

– Bine, mustăci el. Spune.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat, spuse ea, dregându-și glasul. Nici nu-mi pot exprima recunoștința.

– Mi-ai mai mulțumit. Mă bucur că am ajuns la timp să te salvez.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă...

– Nici eu.

– Parcarea era pustie și întunecată.

– O să discut personal cu Sugar despre asta.

– Credeam că mi-am ratat șansa.

– Ce vrei să spui?

– Înainte să apari, a ieșit cineva din club și am reușit să-i atrag atenția, dar s-a speriat și a fugit. Și hoțul s-a răzbunat pe mine și m-a lovit în ceafă. Așa am leșinat.

– Am văzut și eu asta.

– Serios?

– Da. Am văzut totul de la început. Dar credeam că hoțul are o armă și așteptam momentul potrivit să intervin. Apoi l-am văzut și eu pe bărbatul acela care a ieșit din club. Mi-e teamă că...

– Spune, Peter. Ce e?

– Sunt convins că era Finster.

– Nu se poate!

Peter se întrebă de ce era Summer așa de sigură. De ce nu-l credea? Doar îl văzuse pe Finster cu ochii lui!

– Ba da, Summer, oftă Peter. El era.

– Peter, știu că Finster nu este cea mai drăguță persoană din lume, dar nu cred că ar fi în stare de așa ceva.

– Ba da, Summer, spuse el cu pasiune.

– Nu știu ce să spun...

– De ce îi iei apărarea?

– Dar nu-i iau apărarea. Sunt năucită. Cred că faptul că-l urăști te face să crezi asta.

– Poate că ai dreptate. Dar stai puțin și gândește-te. Chiar nu ar fi în stare Finster de așa ceva? Ți-am mai spus să fii atentă cu el. Te poți aștepta la orice din partea lui.

– Nu știu ce să spun. Îl cunosc, mă cunoaște...

Realitatea era că Summer iubea prea mult ființa umană și încerca să-i dea fiecăreia încă o șansă. Considera omul ca având un fundament bun. Trebuia să treacă prin multe experiențe neplăcute ca să-l desconsidere, și atunci când o făcea era definitiv.

– Mă uimești în fiecare zi, Summer. Arăți ca un fotomodel, dar te îmbraci ca o călugăriță. Ai moștenit o avere, dar ai renunțat la ea. Ai avut o copilărie dificilă și totuși vezi lumea în roz. Ești o starletă, dar crezi în cavaleri în armură. Știi, Summer, uneori mi se pare că te porți ca o martiră.

– De fapt, spuse ea, sunt asistentă medicală.

– Poftim? făcu el ochii mari. Ai milă de inima mea. Repetă, te rog. Ce ai spus?

– M-ai auzit bine.

– Asistentă...?

– Corect!

– Este o profesie nobilă și trebuie să recunosc că sunt impresionat. Explică-mi, mai exact ce făceai ca asistentă?

– Asistenta medicală este mai mult decât o infirmieră. Face injecții, prescrie medicamente ușoare...

– Asta explică...

Summer era cea mai misterioasă ființă pe care o întâlnise în viața lui.

– De ce ai ales tocmai meseria asta? De ce nu te-ai axat numai pe muzică?

– Nu știam sigur că voi face o carieră muzicală. Îmi era teamă. Îmi trebuia o meserie mai serioasă.

– Ai lucrat ca asistentă?

– Da. Și încă o mai fac.

– Când mai ai timp?

– Deocamdată mi-am luat un concediu fără plată de șase luni, ca să am timp să mă concentrez asupra carierei de cântăreață. Dacă reușesc, poate voi renunța la slujba asta.

– Unde lucrezi?

– La Spitalul Memorial Barton de Boli Canceroase.

– Cred că mediul este destul de stresant.

– Îmi aduce satisfacții din anumite puncte de vedere.

Buzele lui Summer tremurau și Peter ar fi dat orice să le sărute.

Dar se trase înapoi și întrebă:

– De ce tocmai asistentă?

– După suferințele îndurate alături de tatăl meu, am căpătat experiența și curajul necesare în această profesie. Când tatăl meu s-a îmbolnăvit, mi-am dat seama cât de insensibili pot fi uneori medicii și asistenții. Am vrut să-i ajut pe cei care nu au în momentele de suferință alături de ei o familie sau niște prieteni.

– Dar de ce nu te-ai făcut medic?

– M-am gândit și la asta. Majoritatea asistenților devin doctori.

– Mai știe cineva cu ce te ocupi în realitate?

– Nu cred. Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe. Dar Michael Lloyd ți-ar fi spus, dacă te-ar fi interesat. Cred că bănuiai, ca și ceilalți, că trăiesc liniștită din moștenire.

– Ah! M-ai atins. Dar ai dreptate. Te-am subestimat de multe ori. Summer Gold, cred că a sosit timpul să renunți la slujba ta.

– Poftim? fu rândul ei să se mire.

Îl privi cu ochi mari și inocenți, plini de uimire, neîncrezători.

– Ești o cântăreață talentată și o compozitoare pe măsură. Ești născută să fii o stea. Afaceristul Peter a simțit-o și Gold Star ar fi onorat să semneze pentru tine.

– Serios??? spuse ea sărind în sus de bucurie.

– Foarte serios!

– Vai, Peter, spuse ea, sărindu-i în brațe. Îți mulțumesc din suflet.

Într-o singură secundă, Peter se simți transportat în îmbrățișarea ei spre altă lume. Mâinile ei fragile se agățaseră de gâtul lui. Sânii ei rotunzi i se striviseră de piept. Iar pielea fină i se freca de a lui.

Trupurile lor se relaxară și ei doi se priviră în ochi. Era așa de frumoasă și inocentă.

Dar în acel moment, Peter o văzu pe Angela. Și ea părea la fel de inocentă. Ochii ei frumoși îl vrăjiseră atunci, și semnase cu ea un contract, iar apoi o luase de nevastă. Abia acum își dădea seama că n-o iubise niciodată. Cu toate astea, despărțirea de ea îi frânsese inima.

Bine măcar că în cazul lui Summer știa că nu era vorba de dragoste. Îi oferea un contract pentru că știa că îl merită. Un contract și nimic mai mult.

– Ascultă-mă, Summer, spuse el, împingând-o ușor din brațe. Nu neg că mă simt atras de tine. Dar amândoi știm că asta nu poate dura. În schimb, afacerile pot merge bine dacă sunt conduse cum trebuie. Dacă vom lucra împreună, ar fi bine să stabilim de la început termenii. Relația noastră va fi strict profesională.

– Sigur, spuse Summer vădit dezamăgită.

– O să-l sun pe ofițerul Adler ca să dăm o declarație.

– Sigur, spuse ea automat.

– Și în noaptea asta voi dormi pe canapeaua ta. Având în vedere evenimentele prin care ai trecut, presupun că nu ai vrea să stai singură.

– Nu-ți face griji pentru mine. M-am obișnuit să fiu singură. O să te conduc eu acasă cu mașina.

– Cum să mă conduci cu mașina? Așa de târziu? Nici nu mă gândesc.

– Atunci voi chema un taxi. Sau te conduce ofițerul Adler.

Peter o privi și se trezi în fața unui zid.

Capitolul 6

Cincisprezece minute stânjenitoare mai târziu, Dale Adler, prietenul lui Peter, sosi împreună cu partenerul său. Luară declarații și le promiseră că îl vor interoga pe Finster și că vor face tot posibilul să-l găsească pe tâlhar.

Apoi, Peter îl rugă pe Adler să-l ducă acasă. Cei trei plecară înainte ca Summer să-și ia bine la revedere.

Trezindu-se singură, începu să se gândească la situație. Cavalerul ei în armură apăruse, dar ezita s-o salveze. Știa că era ceva care-l reținea. Se sărutaseră, se strânseseră în brațe, se simțeau bine împreună, dar Peter tot dădea înapoi.

Îi spusese că nu voia să amestece afacerile cu plăcearea. Bun. Cu asta era de acord. Nici o problemă. Va găsi altă casă de înregistrări. Pentru că Summer și-l dorea pe Peter – omul, mai mult decât pe Peter – producătorul.

Pentru prima oară în viață, era îndrăgostită.

*

* *

În dimineața următoare, Summer se trezi devreme și începu să se gătească de parcă mergea la o întâlnire de afaceri. După ce se îmbrăcă într-un costum sobru, își puse o pereche de cercei cu perle veritabile, pe care i-i dăruise tatăl ei cu puțin timp înainte să moară.

„Aș fi vrut ca viața ta să fie perfectă așa cum sunt aceste perle", îi spusese el. Tatăl ei se simțise vinovat pentru nopțile de singurătate, pentru certurile din casă și pentru moartea misterioasă a mamei ei, înainte ca Summer să împlinească zece ani. Dar ea simțea că nu avea de ce să-l ierte. Tatăl ei o iubise mult și nu greșise cu nimic față de ea.

Își pusese cercei cu speranța că va căpăta mai multă încredere în sine.

Summer parcă mașina în fața clădirii impunătoare a KCA Entertainment. Gold City era mai mică, dar mai cochetă. KCA voia să impună prin grandoare.

Intră în biroul lui Finster, întrebându-se dacă el fusese bărbatul care fugise din parcare cu o seară înainte.

– Ce plăcere, spuse Finster surprins. Ia loc.

Summer se așeză pe o canapea de piele, care se afla într-un colț al biroului imens al lui Finster.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă el, așezându-se la un birou monstruos de marmură.

– Am venit să vă întreb care sunt termenii contractului.

Finster o privi uimit.

– Te-ai răzgândit?

– Da.

– Uite, spuse el, dându-i niște foi de hârtie. Ăsta este un contract standard pentru artiștii care pornesc de la zero.

Summer aruncă o privire peste contract, convinsă fiind că Finster încerca să tragă cât mai mult de la ea.

– Ce e? întrebă el. Nu-ți convine? Te asigur că este un contract avantajos.

– Aș vrea să-l fac puțin mai...

– Cum?

– Avantajos, zâmbi ea dulce.

– Asta este ultima ofertă, spuse el, plimbându-și degetele libidinoase pe cubele unui nud de marmură.

Summer se întrebă cum puteau doi oameni care lucrau în același domeniu să fie așa de diferiți. Contractul acela era o bătaie de joc. Poate pentru un artist sărac și disperat ar fi fost o soluție, dar... Și în fond, ea era altfel? Era săracă, practic și disperată să găsească o soluție.

Poate reușea până la urmă să-l convingă pe Peter să amestece afacerile cu plăcerea. Și dacă le-ar fi amestecat, ce? Peter o dorea numai pentru sex. Ea își dorea mai mult de la el. Și după ce el s-ar fi plictisit, relația lor profesională risca să se deterioreze.

Nu. Nu putea să lucreze cu Peter.

– Îmi place marmura la nebunie, spuse Finster. La prima atingere este rece, dar după ce te joci puțin cu ea, devine caldă.

– Vă rog... îl privi Summer dezgustată.

– Fetele frumoase ca tine nu ar trebui să spună niciodată „te rog", spuse el salivând, apropiindu-se de ea.

Summer îl împinse cu forță.

– Nu!

Finster o privi surprins.

– Ce ai, Summer? Te sustragi obligațiilor? De ce nu vrei să intri în joc? Nu ai nimic de pierdut. Din contră.

– Eu? Nu știu de ce vorbiți așa. Credeam că mă cunoașteți. Apropo. Ce părere aveți de spectacolul de aseară?

– Spectacolul de aseară? Ce spectacol? întrebă el încurcat.

– Da. Spectacolul din parcare. Știu că ați participat. Pasiv, este drept, dar trebuie să aveți o părere.

– Nu înțeleg.

– Ați fugit ca un laș. La revedere, spuse ea și ieși din birou trântind ușa.

Summer fugi spre parcare, încercând să-și înghită lacrimile. Niciodată nu se simțise așa de singură. Se sui la volan și porni mașina cu un singur gând. Să ajungă cât mai repede la Peter.

*

* *

Peter petrecuse toată dimineața întocmind contractul pentru Summer. Se concentra greu. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea ei de pe scenă.

Din fericire lumea era plină de femei frumoase. Cel puțin așa se încuraja el. Și dacă Summer nu-i mai ieșea din minte era o chestiune temporară. Până ajungea în patul ei. Și cum asta nu avea să se întâmple prea curând, ori poate niciodată, trebuia să fie cât mai distant.

Și nu era de condamnat. Ce bărbat normal rezista unei apariții pline de inocență, cu voce de sirenă?

– Peter?

Vocea dulce și familiară îl făcu să tresară, smuls din gândurile lui. Summer stătea în cadrul ușii, cu obrajii în flăcări, și Peter se abținu din răsputeri să n-o ia în brațe.

– Hei! Florence Nightingale! glumi el pe un ton fals.

Abia atunci observă că Summer avea lacrimi în ochi. Și părea așa de vulnerabilă.

Peter se apropie de ea și o luă în brațe, mângâind-o.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă el, ignorând vocile care îl avertizau să se țină departe.

– Ai spus că nu vrei să amestecăm afacerile cu... suspină ea.

– Plăcerea?

– Exact, tremură ea în brațele lui. Am venit să-ți spun că nu trebuie. Am ales plăcerea. Dacă sunt așa de bună precum spui, nu va fi o problemă să-mi găsesc altă casă de înregistrări cu care să lucrez.

– Sper că nu te referi la KCA? se încruntă el.

– Nu. De acolo vin. Ai avut dreptate în legătură cu Finster. Cred că el a fost acela care a fugit aseară din parcare.

– Sărăcuța de tine. Te superi dacă te mai țin în brațe?

– Nu, murmură ea.

Summer era fericită să se ascundă de lume în brațele lui Peter. Îi ușura mult situația prin care trecuse.

Peter îi mângâie părul, tremurând la atingerea pielii ei fine de pe gât. Summer respiră din ce în ce mai agitat și el nu mai reuși să se abțină.

Se aplecă și îi sărută înfometat buzele pline și dulci. Apoi rătăci cu privirea peste trăsăturile fine ale chipului ei. Buzele îi erau umede din cauza sărutului, ochii îi străluceau de dorință, iar căldura ei îl copleșea.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, frecându-și buzele de urechea ei delicată.

Summer respiră agitat, făcându-l pe Peter să devină și mai îndrăzneț și, strecurându-și mâinile pe sub cămașa ei, îi căută sânii.

Pierdută în senzații, Summer simți cum i se înmoaie genunchii. Nu credea să ajungă aici chiar așa de repede. Și cu un curaj venit din inconștiență, îl luă de mână și îl conduse la canapeaua din colțul biroului. Îl împinse, obligându-l să se întindă și ea se sui peste el.

Sânii ei se striveau de pieptul lui plin de mușchi, căldura lui o învăluia, pielea ei părea că se contopește cu a lui, iar dorința lui era la fel de puternică cu a ei.

– Doamne! strigă ea, sărind în picioare. Am uitat că ești rănit. Parcă am înnebunit!

– Nu contează, spuse el pe un ton dornic. Din partea mea, să-mi amputeze mâna din umăr. În momentul ăsta, tot ce contează ești tu.

Summer îl privi fericită pe bărbatul la care visase atâția ani și îl văzu strălucind de dorniță datorită ei. Îl mai sărută încă o dată și spuse:

– Nu putem să facem asta, Peter. Nu vreau să te rănesc.

– Nu mă rănești, mă scoți din minți, spuse el. În sensul bun, bineînțeles.

– Te cred. Dar nu vreau să mai continuăm deocamdată, din mai multe motive.

Peter ridică ochii în tavan și gemu neputincios și frustrat.

– Bine, doctore, spuse el, dar putem măcar să facem...

Voia să spună „dragoste”, dar se opri. Din cauza Angelei, simțea că niciodată nu mai putea face dragoste. Sex, da.

– Ce?

– Când crezi că voi fi apt?

Summer se înroși.

– În câteva zile.

– Vineri?

– Probabil.

– Gata! făcu el. Am stabilit data întâlnirii. La ora șapte, la mine acasă. Îți voi da adresa mea. Eu voi găti cina. Tu vii cu desertul.

– Bine, așa rămâne, zâmbi ea.

Peter se ridică în picioare și își aranjă ținuta.

– Cred că ai treabă, spuse Summer.

– Din păcate, așa este.

– Atunci, eu trebuie să plec.

– Mai bine.

– La revedere, spuse ea, privindu-i chipul frumos.

– La revedere, spuse el, privind hârtiile de pe birou.

Summer se întoarse cu regret și porni spre ușă, dar Peter o opri.

– Stai. Mi-a venit o idee. Aș vrea să-ți arăt ceva.

– Ce? întrebă ea, fericită să mai petreacă puțin timp cu el.

Peter o prinse de mână și o conduse grăbit spre ieșire.

– Unde mergem? întrebă ea gâfâind.

– Într-un bar.

Summer îl privi nedumerită. Nu obișnuia să bea.

– Mai bine mergem într-o cafenea, propuse ea.

– Nu vom bea alcool, spuse el, deschizând portiera unei mașini sport.

– Asta este mașina ta? întrebă ea, așezându-se confortabil pe scaunul de piele.

– Da. Te așteptai să conduc altceva?

„Un cal alb în loc de un Mustang negru", își spuse ea în gând.

– Ce vrei să-mi arăți?

– O să vezi, păstră el suspansul și porni în trombă.

Summer își puse intimidată centura de siguranță.

– Ador femeile care cunosc valoarea vieții, spuse el, făcându-i cu ochiul.

– Mereu conduci cu viteza asta?

– Da.

– Primești des amendă pentru depășirea vitezei legale?

– Și care ar fi viteza legală?

Summer privi speriată vitezometrul. Peter nu părea preocupat de așa ceva. Era concentrat la drum. Parcă era un pilot de Formula Unu.

– Nu vrei să încetinești puțin? îl rugă ea cu un glas subțire.

– Nu. Să știi că sunt vitezoman, dar n-am avut niciodată accident de mașină.

– Bine. Mă las pe mâna ta. Dar, totuși, unde mergem? Trebuie mereu să te întreb de zece ori, ca să primesc un răspuns?

– Ne întâlnim cu Finster.

– Finster???

– În carne și oase. Am vorbit cu Sugar în dimineața asta. Mi-a spus că a văzut aseară în par-

carea clubului un Ferarri roșu, F50. Nu-și permite oricine o asemenea mașină, chiar într-un oraș ca L.A.

– Și eu am văzut mașina asta! Nu prea mă pricep la mașini, dar pe asta o recunosc.

– Era a lui Finster, spuse el, strângând volanul.

– Și ce vrei să faci?

– Ai să vezi.

– Sper că nu ai de gând să-l bați?

– Nu sunt o persoană violentă.

– Sper că nici el nu este. Și crezi că-l găsim acolo?

– Da.

– Poți să-mi spui și mie unde, mai exact?

– În barul Shanghai Room, spuse Peter înfigând piciorul în accelerație.

*

* *

Peter ajunse la barul Shanghai foarte repede, trecând chiar și pe culoarea roșie a semaforului. După părerea lui, deși nu mai fusese niciodată la acel bar, stabilise un nou record de viteză.

În spatele privirii înfricoșate, Peter putea să jure că văzuse în ochii lui Summer sclipind plăcerea, ceea ce confirma existența unei laturi sălbatice.

Parcarea din fața barului era plină, dar Peter nu ezită să oprească într-un loc interzis.

– Nu ți-e teamă că o să-ți ridice mașina?

– Nu contează, făcu el nepăsător din mână.

Summer îl privi uimită. Ce se petrecea cu el?

– Am auzit că banii de pe amenzi se duc într-un fond de caritate, zâmbi el, coborând din mașină.

Peter o luă pe Summer de mână și intră în bar. Nu știa ce îl apucase să se ducă după Finster. Probabil un sentiment puternic al dreptății.

După cum spunea și numele, barul era decorat în stil chinezesc, cu statuete care-l reprezentau pe Buda, tapiserii și lampioane.

Îl reperară cu ușurință pe Finster, printre bărbați cu celulare și cercei cu diamante în urechi, costume scumpe și figuri arogante. De gâtul lui Finster stătea agățată o tânără roșcată și vulgară.

– Stai aici, spuse Peter împingând-o pe Summer într-un colț întunecat.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea îngrijorată.

– Nu știu, spuse el adevărul. O să văd ce își cere singur.

– Noroc, spuse ea, strângându-i mâna cu toate puterile.

Peter se îndreptă glonț spre Finster.

– Vreu să vorbesc cu tine. Acum. Între patru ochi.

– Hei, Maxwell, ce faci? îl întrebă Dick Slauson, un tânăr talent de la Gold City.

– Bună, Dick!

Peter nu se mai deranjă să-l întrebe pe tânăr ce căuta în acel anturaj. Avea un singur scop.

– Ia loc, Maxwell, îi spuse Finster pe un ton îmbibat în alcool. Bea o tequila, să te mai răcorești. M-a vizitat azi târfulița de Summer. Nu face două parale.

– Cine este Summer? susură roșcata.

– Taci naibii! strigă Finster.

– Eu sunt, spuse Summer, apropiindu-se de grup.

– Nu știu cu ce te-a îmbrobodit târfa, Maxwell, dar să știi că minte, se apără Finster.

– Taci din gură, Finster! ordonă Peter, privindu-l drept în ochi. Știu totul despre cascadoria de la Sugar Snack.

– Ce v-vrei să s-spui? se înroși Finster. C-ce c-cascadorie? N-nu știu la ce te referi.

– Ba știi prea bine ce vreau să spun, zise Peter luând-o pe Summer de mână și, întorcându-se spre cei din jur, continuă: aseară, prietenul nostru Finster a lăsat-o baltă pe Summer, care în timpul ăsta era jefuită de un tâlhar. În loc s-o ajute, Finster a preferat să spele putina cu noul lui Ferarri F50.

Audiența îl privi pe Peter șocată.

– Nici măcar nu s-a deranjat să sune la poliție, continuă Peter. Toată povestea poate fi confirmată de o chelneriță care l-a văzut ieșind din bar pe Finster la aceeași oră la care s-a petrecut atacul.

– Ce minciună! Nu m-a văzut nimeni... se dădu el de gol.

Audiența îl privea cu dezgust.

– Nu știu cine te mai crede, zâmbi acru Peter și se întoarse cu spatele.

Summer exulta.

– Ai fost minunat, spuse ea. Nu-i voi uita niciodată expresia feței. Când ai aflat de chelneriță?

Înainte să-i răspundă la întrebare, Peter se simți bătut pe umăr, se întoarse și primi trei pumni în față.

Capul îl durea îngrozitor, umărul rănit îl ardea, dar își adună toate puterile, ținti ca prin ceață și lovi.

Johnny Finster leșină.

Capitolul 7

Summer conducea spre Peter, inspirând aerul încărcat de miresme de flori. Cartierul Pacific Palisades era curat, liniștit și cochet.

Găsi cu ușurință adresa lui Peter. Parcă mașina și respiră adânc, admirând minunea arhitectonică pe care Peter o numea casă, situată în mijlocul unui parc. Era impunătoare și elegantă, amintind de proprietar.

Summer avea un sentiment tare ciudat. Se simțea ca acasă! Dar asta era o prostie.

Peter o întâmpină cu fața luminată de apusul roșiatic de soare. Privirea lui exprima o mulțime de sentimente, pe care Summer le descifră ca fiind vorba de dragoste, nevoie, dorință, nerăbdare. Dar și asta era o prostie.

– Nu te mai uita la ochiul meu, spuse el, arată ca naiba.

Summer zâmbi. Într-adevăr, ochiul lui stâng era puțin vânăt, dar asta îi dădea un aer masculin sălbatic.

– Nu mă deranjează deloc, spuse ea. Adică îmi pare rău, dar...

– Lasă asta. Ce părere ai de spectacolul de aseară?

„Ai fost un adevărat cavaler în armură. Te aștept de când eram mică."

– Nu sunt de acord cu bătăile, dar în cazul ăsta, mă bucur că l-ai făcut praf pe Finster.

– Nu obișnuiesc să mă bat. Dar de când te-am cunoscut pe tine, se pare că nu mă pot abține.

– Iartă-mă, spuse ea, flatată.

– Nu-i nimic. M-am simțit chiar bine să-l lovesc pe nemernic.

Summer se bucură că nu-i povestise lui Peter în amănunt întâlnirea cu Finster. Cine știe unde s-ar mai fi ajuns? Nu voia să-l provoace să facă lucruri pe care să le regrete mai târziu. Dar acum, că Peter se mai liniștise, poate că era bine să-i spună tot adevărul.

– Ar trebui să-ți mai spun ceva despre Finster, zise ea.

– Te ascult, spuse el, înnegurându-se.

– S-a dat la mine. Adică... mi-a făcut avansuri.

– Poftim???

– A încercat să mă sărute.

Peter își încordă pumnii.

– Nu-i nimic, spuse ea, punându-i o mână liniștitoare pe braț. Nu s-a întâmplat nimic. M-am opus cu înverșunare. Oricum, și-a dat seama că nu ține, cu mine.

– Bravo! exclamă Peter. Știam eu că ești o mică luptătoare. Sunt mândru de tine.

Summer zâmbi ușurată.

– Hai să intrăm, spuse el.

Summer intră în casă, privind admirativ decorul deosebit și sobru. La ce îi trebuiau oare atâtea camere? Avea totuși de gând să-și întemeieze o familie? Sau pur și simplu îi plăceau casele spațioase?

Peter îi făcu un tur al casei, arătându-i dormitoarele numeroase, băile cu jacuzzi și sălile de forță. Humphrey Bogart s-ar fi simțit perfect într-o casă ca a lui. Era stilată și avea un aer romantic.

– Hai să mergem în grădină, propuse Peter, conducând-o spre ușa din spate.

– Ai o casă foarte frumoasă.

– Mulțumesc. Înainte să începem seara, vreau să-ți spun că m-a sunt ofițerul Adler.

– Serios?

– Da. Mi-a spus că aseară a fost atacată altă femeie în parcarea lui Sugar. De data asta tâlharul n-a mai scăpat. A fost identificat, prins și arestat. Noi nu putem să depunem mărturie pentru că nu i-am văzut fața. Dar el trebuie să fie. O să înfunde pușcăria. Nu este la prima infracțiune de genul ăsta.

– Slavă Domnului că a scăpat lumea de un infractor!

– Mă duc să aduc ceva de băut ca să sărbătorim. Ai vreo preferință?

– Ceai cu gheață.

– La ordinele dumneavoastră, prințesă, spuse el, înclinându-se până la pământ.

Peter se duse să aducă băuturile și Summer zâmbi, admirând împrejurimile. Platoul pe care se afla terasa era plantat cu gazon englezesc, diverse flori, arbuști și copaci. Într-un colț se afla un grătar, iar într-o zonă mai retrasă, beneficiind de o vedere spectaculoasă spre ocean, se afla un hârdău modern pentru băi fierbinți.

Împrejurilmile erau spectaculoase și creațiile artificiale se îmbinau în mod fericit cu cele naturale, formând un peisaj relaxant.

Summer își trecu mâinile prin păr, sperând că lui Peter îi plăcea cum arăta. Își lăsase părul liber pe spate și se îmbrăcase într-o rochie de vară roz, cu floricele.

Se privise în oglindă mai devreme și părea rece, detașată, dar știa că în interior îi mocnea un vulcan.

Peter se întoarse cu două pahare înalte pline cu ceai de fructe cu gheață. Summer aprecie gestul. Știa că lui îi plăcea whisky-ul, dar preferase să bea ce alesese ea.

– Tu de ce nu bei alcool? întrebă Peter.

– Nu-mi place gustul.

– Ciudat. Eu nu am nici o problemă.

– Mama a fost alcoolică. Băutura o făcea imprevizibilă. Se pare că din cauza asta a murit.

– Am auzit că a fost vorba de un accident, spuse el, privind-o compătimitor.

– Ăsta a fost ultimul raport al poliției. Mama mea era pe iahtul amantului ei, când a dispărut. A murit înecată, dar trupul nu i-a fost găsit nici până în ziua de azi.

Peter o mângâie ușor pe mână. Îl durea suferința din ochii ei.

– Cu mama orice era posibil. Mă așteptam să mă părăsească oricând, așa că moartea ei nu a fost o surpriză. Într-un fel mă simțeam ușurată.

De obicei îi era greu să vorbească despre moartea misterioasă a mamei sale, dar în fața lui Peter se simțea liberă să-și deschidă sufletul.

– Și ce s-a întâmplat până la urmă? întrebă Peter.

– Nu s-a descoperit nimic.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Oricum, alcoolismul este ereditar și nu vreau să mă apuc de băutură ca să sfârșesc ca ea. Ne-a făcut și mie și tatei o viață de coșmar.

– Te înțeleg perfect. Ai trecut prin evenimente neplăcute. Ai avut o viață grea.

– Nu chiar, spuse ea, luând o gură de ceai. Nu am suferit de lipsuri materiale și tatăl meu m-a iubit mult. Am avut noroc și cu nașul meu, care m-a susținut foarte mult după moartea tatălui meu.

Peter o privi uimit. Femeia asta era un mister. Inițial o disprețuise pentru că știa că era fiica lui Barry Gold. Apoi realizase că era complet diferită de fiicele oamenilor de afaceri importanți din L.A.

– Ți-am cunoscut tatăl destul de bine. Pot spune că am fost prieteni. Dar pe mama ta nu am văzut-o decât la evenimentele mondene. Cum era?

– Mama? Greu de spus. Îi plăcea să se distreze.

– Vă distrați împreună?

– Nu prea. Dar eram mică atunci când a murit. Poate când aș mai fi crescut ne-am fi distrat împreună. Orcum, ea nu era pregătită pentru un copil. Uneori, o simțeam ca pe o soră mai mare.

– O soră mai mare? Cum adică?

– Eu îi spuneam Claire. Nu-i plăcea să-i spun mamă, pentru că o făcea să se simtă bătrână.

Peter o privi cu compasiune, văzându-i întreaga poveste în ochi.

– Ți se simte tristețea în felul în care cânți, spuse el, mângâindu-i părul auriu.

Summer rămase fără cuvinte. Spusele lui Peter o afectară profund și se strădui din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Nu crezuse că cineva remarcase notele triste ale melodiilor sale. Peter reușise să pătrundă în lumea ei.

– Frumos medalion, schimbă Peter subiectul, jucându-se cu medalionul de la gâtul ei. Ai o fotografie înăuntru?

– Nu. Era o fotografie veche, dar am scos-o.

Peter dădu din cap ușor.

– Și tu? întrebă Summer.

– Eu, ce? zâmbi el.

Summer râse ușor. Peter nu se abținea s-o tachineze, dar asta n-o supăra. O făcea să mai iasă din starea aceea de indispoziție.

– Copilăria mea a fost mult diferită de a ta. Sunt unul din cei cinci copii ai unui fermier obișnuit din Texas. Părinții mei nu erau foarte sociabili. Credeam că restaurantele sunt locurile unde te duci o dată pe an, ca să-ți aniversezi ziua de naștere. Dar ne-au iubit mult.

– Ce frumos să ai atâția frați cu care să te joci! Cu ce se ocupă acum?

– Patrick, cel mai mare, este fermier ca tata. Josephine este casnică, așa cum a fost mama. Maggie este avocată în Dallas. Rob antrenează o echipă de fotbal școlară. Suntem o familie mare și fericită. Banal, nu?

– Minunat! Să înțeleg că tu ești oaia neagră a familiei?

– Sunt mult diferit de ei. Nici nu am avut noroc în căsnicie. Viețile lor se învârtesc în jurul căminului. Viața mea se rezumă la muncă. La nunta lui Rob plutea dragostea în aer. La nunta mea, mireasa era beată și flirta cu toată lumea. Sunt singurul Maxwell divorțat. Se pare că nu se lipește de mine viața domestică.

Inima lui Summer se frânse dureros. De ce nu vedea Peter sentimentele care existau între ei?

Deocamdată trebuia să aibă răbdare. Trebuia să se mulțumească cu ce obținuse. Era de mirare că ajunseseră să-și povestească viețile.

Peter începu să-i povestească diverse întâmplări și conversația lor devie. Dezbătură îndelung meritele celor de la Beatles și Rolling Stones și descoperiră că amândoi erau pasionați de pictorii impresioniști.

Aveau atâtea subiecte de conversație, încât părea că discuția lor nu se va sfârși niciodată. Abia când începu să tremure, Summer descoperi că se înserase.

– Ți-e frig, spuse Peter luându-i mâinile într-ale sale.

– Ar fi trebuit să-mi iau un pulovăr, spuse ea.

– Hai să intrăm în casă. O să fac focul.

Privindu-l, lui Summer îi venea să-i cadă în brațe, dar se părea că Peter avea alte planuri pentru seara aceea.

Summer se așeză pe canapeaua confortabilă din camera de zi și îl privi pe Peter rupând vreascuri și aruncându-le în șemineu.

De ce trăgea oare Peter de timp? Amândoi știau motivul pentru care venise la el în acea seară. Dar poate că era mai bine așa. Majoritatea bărbaților ar fi sărit pe ea de la intrare. Peter prefera un preludiu prelungit.

– Sunt hămesită, se trezi Summer vorbind, privindu-l pe Peter cu niște ochi încețoșați.

Peter dispăru în bucătărie și reveni cu un platou plin cu gustări apetisante: caviar, șuncă, patru feluri de brânză, struguri și pâine neagră.

Se așezară lângă foc și începură să mănânce, să discute și să râdă relaxați.

– Cred că este cea mai grozavă cină din viața mea, spuse Summer.

– Foamea este cel mai bun bucătar.

– Nu mai pot!

– Stai așa. Ăsta este doar începutul. Adeăvarata cină se coace în cuptor.

– Doamne! murmură ea, trântindu-se pe canapea.

– Nu, zâmbi el. Glumeam. Gustările reci sunt singurul fel de mâncare pe care știu să-l pregătesc.

Summer se topi în privirea lui jucăușă și plină de promisiuni. Întinse mâna și atinse ușor cu degetul o cicatrice de pe obrazul lui Peter, pe care n-o observase până atunci.

– De unde ai asta? întrebă ea.

– M-a lovit calul când aveam nouă ani, spuse el, înfiorat de atingerea ei.

Tremurând uimită de curajul ei, Summer nu se mai opri și apropiindu-se de gura lui îl sărută.

Capitolul 8

Summer se înfioră din cap până-n picioare în momentul în care buzele lor se atinseră. Era așa de pierdută în acel sărut, încât suspină frustrată în momentul în care Peter se retrase.

Ce se petrecea? Peter nu mai voia s-o sărute? De ce?

– Mi-am dorit să te sărut de când ai venit, spuse Peter, răspunzându-i la întrebarea nerostită. Când ți-am văzut părul am luat-o razna. Ți-am mai spus că dacă te văd cu părul desfăcut înnebunesc? Și rochia asta roz. Ai idee cât de sexy arăți în ea?

– Atunci de ce nu vrei să mă săruți? întrebă ea, atingându-i buzele cu degetele.

– Voiam să fiu sigur că ești pregătită, spuse el, trăgând-o brusc în brațele lui.

– Sunt gata, șopti ea respirând agitat. Mai pregătită ca niciodată.

– Vreau să te văd goală, spuse el pe un ton misterios. Pentru mine ești ca un cadou nedesfăcut. Nu te-am văzut niciodată și sunt prea bătrân ca să rup hainele de pe tine.

– Ce ai de gând? întrebă ea nesigură.

Peter nu-i răspunse și începu să-i desfacă nasturii de la spatele rochiei.

Summer se apropie de el, dorind să-l ia în brațe.

– Nu încă, spuse el.

După ce o dezbrăcă, Summer rămasă în chiloți și sutien, se acoperi rușinată cu mâinile. Privirile lui erau insistente și îi ardeau pielea.

– Nu, șopti el. Lasă-mă.

Și cu mișcări blânde îi scoase și ultimele lucruri care-i asundeau feminitatea. Peter era îmbrăcat și Summer, în loc să se simtă vulnerabilă și expusă, se simțea puternică și foarte, foarte sexy. Respirând adânc, Peter o luă în brațe și o sărută mai pasionat ca niciodată. De când visase Summer la clipa aceea!

Apoi o ridică în brațe ca pe un trofeu și o depuse cu mișcări domoale pe canapea, lângă șemineu. O sărută de sus până jos, frecându-și obrazul și buzele de fiecare părticică a trupului ei.

– Spune-mi ce-ți dorești, Summer, o rugă el cu voce joasă.

– Nu știu, spuse ea, intimidată. Niciodată...

– Niciodată, ce? murmură el, sărutându-i gâtul înfierbântat.

– Niciodată nu am spus asta nimănui. Nu știu ce și cum să-ți zic.

– Atunci vom învăța împreună, spuse el, sărutându-i șoldurile și făcând-o să tremure de dorință și surprindere.

Nemairezistând, Summer își înfipse degetele în părul lui bogat. Sărutările lui erau înnebunitoare, prea mult și totuși prea puțin.

– Nu încă, spuse el și își îndreptă atenția spre sânii ei rotunzi și plini.

– Te rog, spuse ea neștiind ce anume își dorea, în momentul în care degetele lui alunecară în interiorul ei.

Torturată de mângâierile lui, Summer strigă în gând: „Dragostea mea! Dragostea mea!"

La auzul gemetelor ei pasionate, Peter se pierdu și începu să se dezbrace în grabă.

Trupurile lor se întâlniră, de data asta goale. Summer nu-și închipuise vreodată că avea să fie așa de bine.

– Vreau să intru în tine, îi șopti el fierbinte în ureche.

– Da! strigă Summer.

Peter o sărută din nou pe gât, pe umeri, frecându-și trupul de al ei.

– Acum, Peter, te rog. Acum!

– Da, șopti el tandru, intrând brusc.

Summer respiră convulsiv. Peter o prinse de șolduri, ghidându-i mișcările, impunându-i ritmul.

– Summer, șopti el pasional.

– Peter!

Și senzațiile lor se contopiră, până când Summer trăi cea mai intensă plăcere din viața ei.

Câteva clipe mai târziu, Peter o urmă.

*

* *

După ce rămaseră nemișcați, prăbușiți fără suflu unul în brațele celuilalt, Peter o mângâie ușor pe cap.

Ciufulit și plin de semne de dragoste, Peter o privi cu tandrețe. Pentru prima oară, Summer îl simțea mai deschis ca niciodată. Nu știa bine ce însemna privirea aceea, pentru că nu putea fi dragoste.

Peter îi puse degetul arătător pe buze, într-o rugăminte mută să tacă.

Nici o problemă. Summer era așa de copleșită de senzațiile prin care trecuse, încât simțea că dacă ar fi vorbit, ar fi fost incoerentă.

Peter se ridică de lângă ea și o înveli cu o pătură moale, iar apoi o sărută pe tâmple și dispăru.

Câteva momente mai târziu, văzând că nu apare, Summer începu să-i ducă dorul. Dar Peter apăru, defilând prin fața ochilor ei, gol, expunându-și trupul acela magnific. Se apropie de ea și fără un cuvânt o luă în brațe ca pe un fulg.

Ieșiră pe terasă și Summer începu să tremure când simți răcoarea nopții. Peter se îndreptă cu ea spre hârdău și o depuse în apa fierbinte și parfumată.

Summer oftă, simțind cum apa îi alină durerea dintre picioare. Pentru prima oară își dădu seama că nu-i spusese lui Peter că fusese virgină. Când făcuseră dragoste fusese așa de umedă și pregătită, încât Peter nici nu simțise rezistența.

– Domnișoară Gold, vorbi el pentru prima oară după mult timp, oftând zgomotos, vreau să-ți spun că m-ai terminat, m-ai sfârșit, m-ai omorât!

– Mie îmi pari destul de întreg, zâmbi ea.

– Credeam că doctorii și asistentele doar vindecă. Tu nu ai depus vreun jurământ?

– Nu, râse Summer. Doar doctorii depun jurământul lui Hippocrate. Iartă-mă, dacă te-am terminat. N-o să se mai repete.

– Nu, nu, nu! Nu te grăbi. Apa asta caldă m-a pregătit pentru un nou abuz, spuse el cu o privire diavolească și se băgă cu capul la fund, apucându-i picioarele.

Summer țipă ușor și începu o bătaie cu apă în toată regula, sub cerul înstelat al nopții.

Apoi, de comun acord parcă, ieșiră din hârdău și uzi, se duseră în dormitorul lui Peter, unde se iubiră din nou în patul lui imens, printre așternuturi de mătase.

*

* *

Câteva ore mai târziu, Peter ținea în brațe o Summer goală, strălucitoare și adormită. Îi respiră aroma feminină, amintindu-și seara minunată pe care o petrecuseră împreună.

Ciudat, dar când se întorsese pe terasă cu ceaiurile, văzând-o așa senină și inocentă, în rochia aceea roz, cu

părul auriu căzut pe umeri, își imaginase o familie întreagă crescând în jurul ei, cu copii și nepoți. Copiii lor, nepoții lor...

Doamne! Înnebunise. Acela era viitorul altcuiva. Destinul altuia. Nu al lui. Nici azi, nici mâine, niciodată.

Faptul că făcuseră dragoste de atâtea ori, îl uimise. Nu se mai credea capabil de așa ceva. Asta însemna că era încă tânăr, plin de viață și capabil de schimbări.

Peter se retrase ușor, luându-și mâinile din jurul ei, dar Summer murmură și scânci în somn, căutându-și culcușul protector al brațelor lui.

Peter o luă din nou în brațe și în cele din urmă adormi, visând la un viitor împreună cu Summer.

*

* *

Coșmarul reveni. Se afla într-o pădure și ceața venea de pretutindeni, ținându-l captiv. Auzea țipetele unui copil sau ale unei femei pe care n-o vedea. La un moment dat, silueta femeii începu să se contureze. O femeie ca o nimfă, cu ceva în brațe. Cu un copil. Încercă să se apropie, dar ea se îndepărta. La un moment dat, reuși s-o atingă cu vârfurile degetelor, dar

ea dispărea și reapărea mai departe, țipând după ajutor. Țipa îngrozitor de trist, se tânguia, cerea ajutor. Și de undeva, de pretutindeni parcă, auzea o voce șoptită: „Acum sau niciodată, acum sau niciodată". Disperat, Peter începu să alerge prin ceață, căutând femeia și copilul. Le văzu siluetele apropiindu-se de el, tânguindu-se, făcându-i semne cu mâna. Și pentru prima dată reuși să le prindă. Dar femeia, a cărei față nu reușea s-o deslușească bine, se topi în brațele lui, dispărând ca un fum. „ Ha! Ha! Ha! I-ai pierdut pentru totdeauna!" spuse vocea aceea. „Nu, te rog, nu!" spuse el, dar vocea lui nu se auzi. „Nu! Nu!" strigă el din nou, încercând să fugă în căutarea femeii cu copilul în brațe. Dar o forță nevăzută îi paralizase mișcările.

– Peter! Peter! Peter!

Se trezi scuturat de două mâini fragile.

– Summer!

– Ai avut un coșmar, spuse ea, mângâindu-l pe fruntea asudată. Gata. S-a dus. A fost doat un vis urât.

Dar Peter știa că nu se dusese. Coșmarul acela îl bântuia de mult timp și avea să revină în continuare. Numai dacă ar reuși să-și dea seama ce însemna! Unde greșea?

– Ce ai visat? întrebă ea.

– Nu-mi amintesc, minți el.

– Cum te simți?

– Bine.

Summer îl mângâie pe piept, sărutându-l. Dar de data asta Peter nu-i mai răspunse. Coșmarul era un avertisment. Să nu mai creadă în nimeni. Asta trebuia să facă. Să n-o lase pe Summer să-i intre în viață, în inimă.

Ce prostie mare făcuse, invitând-o la el acasă! După o noapte de dragoste se și simțea prins în mrejele ei. Angela revenise sub altă înfățișare. Ăsta era avertismentul coșmarului.

Făcuseră dragoste cu o pasiune și descătușare nebunească. Atunci, se simțise bine. Fusese ca o eliberare binefăcătoare. Dar acum, amintindu-și, se sperie. Experiența îl învățase lecții pe care nu le putea uita.

– Cât e ceasul? întrebă el, ca să spună ceva.

– Șapte.

– E timpul să fac cafeaua, spuse el cu falsă veselie.

Era clar că Summer avea chef de nebunii, dar el era prea conștient de pericol ca să mai repete greșelile. Trebuia să evite apropierile.

– Tu stai aici, spuse el. Fă un duș, dacă vrei. Îți voi servi micul dejun în pat.

– Stai puțin, spuse Summer, dar Peter sări din pat și se duse la bucătărie.

– Vin imediat! îi strigă el.

Nu putea gândi limpede dacă era privit de ochii aceia albaștri.

Peter pregăti cafeaua, analizând situația. Fusese nedrept. Coșmarul se referea la Angela, nu la Summer. Nu avea nici un motiv s-o suspecteze pe Summer de ceva. Nu încă. Poate doar pentru faptul că era femeie.

Și femeile mințeau. Ăsta era un fapt cunoscut.

Și Summer îl minți se. Nu-i spusese de la început tot adevărul despre Finster.

Dar de ce își bătea el capul? Nu era vorba de nimic serios. Se hârjoniseră și ei o noapte și atât. Nimic mai mult. Nu-și luase nici un fel de angajament. Nu?

Dar ce semnificație avea copilul din vis? Poate că era un avertisment ca să nu-și ia angajamente.

Bucuros că găsise semnificațiile coșmarului, intră în camera de zi, cu un zâmbet pe față. Peste tot zăceau aruncate care-ncotro hainele lor. Le adună de pe jos și le puse pe spătarul scaunului. Atenția i se îndreptă spre pătura de pe canapeaua pe care făcuseră dragoste. Absent, o împături, când observă o mică pată maronie. Privind-o îndeaproape, își dădu seama că era sânge.

Summer fusese virgină!

Ce naiba însemna asta?

Deși părea genul de femeie serioasă, Summer nu păruse deloc rușinată sau neexperimentată. Își amintea vag că simțise o mică rezistență la intrare, dar nu-și închipuise că... Dumnezeule! Ce făcuse?

Făcuse dragoste cu o femeie de douăzeci și cinci de ani, virgină. Făcuse dragoste? Sex!

– Peter? De ce ești supărat? întrebă Summer, intrând în camera de zi, îmbrăcată în halatul lui, prea mare pentru ea.

Era așa de vulnerabilă. Ce să-i spună?

– De ce nu mi-ai spus că erai virgină?

Summer își lăsă privirile în podea.

– Am profitat de tine fără să știu! spuse el.

– Ba nu ai profitat deloc de mine. A fost decizia mea, spuse ea pe un ton vinovat.

Peter se abținu din toate puterile să nu alerge s-o ia în brațe și s-o sărute. Ciudat. Se simțea fericit și furios, în același timp.

– Ar fi fost bine dacă mi-ai fi spus de la început. Nu obișnuiesc să deflorez virgine.

– De asta nu ți-am spus, zise ea cu ochi triști. Voiam să faci dragoste cu mine.

– Cum se face că erai încă virgină? Mai există așa ceva în Los Angeles?

– Chiar vrei să știi?

– Te rog.

– Este o poveste lungă.

– Am timp.

– Părinții mei, începu ea plimbându-se prin cameră, au făcut dragoste înainte să se căsătorească. Chiar înainte să înceapă să se iubească. Mama a rămas însărcinată cu mine și s-au căsătorit. Abia după aceea și-au dat seama că nu se potrivesc. Mama l-a învinuit toată viața pe tata pentru că i-a distrus viața. O noapte de pasiune a distrus de fapt două vieți. Ca să nu mai vorbim de mine. Mi-am dat seama de situație de când eram mică și mi-am jurat să nu fac dragoste până nu găsesc pe cineva... în care să am încredere. Poate pare stupid, dar m-am păstrat pentru bărbatul perfect.

Lui Peter nu-i venea să-și creadă urechilor. Summer îl considera bărbatul perfect și probabil că se aștepta ca el s-o ia de nevastă.

În nici un caz!

Se simțea prins în capcană.

Totuși, Summer era o femeie frumoasă, inteligentă, plină de umor, fragilă, sensibilă, responsabilă... Și calitățile nu mai conteneau. Dacă nu trecea prin divorțul de Angela... Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar își jurase să nu mai intre în capcane.

– Crezi că sunt bărbatul perfect? întrebă el, sperând să primească un răspuns negativ.

Summer îl privi îndurerată. Bărbia îi tremura ușor, dar îl privi curajoasă în ochi și îi mărturisi:

– Știu că ar trebui să par indiferentă, dar nu pot. Nu mai pot. Așa că îți voi spune adevărul. În fond, am făcut dragoste. M-am dăruit cu totul ție. Poate că tu mă voiai doar pentru o noapte, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă pentru că... te iubesc.

Privirea ei rănită îl atinse pe Peter drept în inimă. Ar fi vrut să-i explice că ea de fapt nu-l iubea. Era primul bărbat cu care făcuse dragoste și i se părea că îl iubește. Dar nu reuși să scoată nici un sunet.

Se priviră tăcuți. Peter se simțea din ce în ce mai îndurerat și mai incapabil să vorbească.

De ce îl durea? Se simțea vinovat. Fusese nedrept și egoist. Și acum plăteau amândoi.

Dezamăgită mai presus de cuvinte, Summer își luă hainele de pe spătarul scaunului și părăsi camera de zi, lăsându-l pe Peter cu gândurile lui.

Peter își spuse că așa era cel mai bine. Dar după ce Summer plecă, începu să se plimbe prin casă ca un leu în cușcă și la un moment dat se opri și începu să urle neputincios.

Capitolul 9

Auzind o bătaie în ușă, Summer zâmbi pentru prima oară după multe ore de singurătate, după ce plecase de la Peter.

– Intră, spuse ea, aranjându-și părul. Este deschis.

Peter intră și rămase în prag, privind-o cu niște ochi așa de vinovați, încât Summer se abținu cu greu să nu-i sară în brațe.

– Am venit, pentru că îți datorez o explicație, spuse el.

O explicație! Cuvintele lui i se înfipseră lui Summer ca un cuțit în inimă. Cea mai frumoasă noapte din viața ei urma să fie analizată, interpretată și justificată. Iar dragostea nu avea ce căuta acolo.

– Bine, spuse ea mecanic. Dacă simți nevoia...

– Mulțumesc, spuse Peter absent.

Unde era bărbatul plin de viață pe care-l cunoscuse, de care se îndrăgostise? Omul din fața ei părea un robot.

– Pot să mă așez?

– Te rog... spuse ea, făcând semn spre canapea.

Summer se bucură că strânsese cutiile goale de bomboane de ciocolată, aruncate prin casă. Nu voia că Peter să știe că se purta ca o femeie părăsită.

Se așezară amândoi în colțurile canapelei, cât mai departe unul de altul, și Guinever apăru și-i sări lui Peter în brațe. Pisica începu să toarcă și Summer se simți geloasă pe animal.

– Aș vrea să-ți arăt ceva, zise el încet, mângâind din reflex pisica și căutându-se în buzunarul pantalonilor.

Scoase portofelul și desfăcându-l, îi arătă conținutul. Summer îngheță. Fotografia Angelei Casablanca o privea ironic.

Era atât de frumoasă! Brunetă, exotică, sexy. Se vedea că era făcută să fie o stea.

Deși Summer nu punea preț pe frumusețe, își dădea seama că Angela era mai atrăgătoare decât ea.

Studie fotografia și își dădu seama. Peter mai era îndrăgostit de fosta lui soție. Ca și Summer, el nu

putea iubi decât o dată în viață. Și la fel ca ea, Peter își dăruise dragostea persoanei care nu trebuia.

– Nu înțelege greșit, spuse el. N-o mai iubesc pe femeia asta. Abia o mai pot privi.

Summer se scutură nedumerită. Ce se întâmplase între ei doi? De ce se urau așa de tare? Indiferent cum s-ar fi purtat Peter cu ea, nu se simțea în stare să-l dușmănească vreun pic. Îl iubea prea mult. Da poate că Peter era altfel.

– Nu mi-e ușor să-ți spun asta. Dar trebuie. O meriți.

– Spune, zise ea, luând-o pe Guin ca un scut în brațe.

– Ceea ce s-a petrecut între noi aseară a fost minunat. Dar când am aflat că ești virgină, m-am simțit prins în capcană.

Cum putea să gândească așa? Voia să-i explice, dar îl lăsă să continue. Se vedea clar că nu-i era ușor.

– M-am purtat în consecință. Dar m-am gândi toată dimineața. Eu sunt de vină. Am fost rănit prea tare de femeia asta. Și nu mă mai pot schimba.

„Nu-i adevărat! Oricine se poate schimba!"

– Peter, șopti Summer cu glasul înecat în lacrimi.

– Nu merită să fii supărată din cauza mea, spuse Peter rămânând la fel de rece.

Părea atât de inaccesibil! Dar Summer nu se mai gândea la asta. Căuta o soluție ca să și-l scoată din minte.

– După ce-ți voi spune povestea căsătoriei mele, poate vei înțelege de ce țin această fotografie în portofel. Vreau să te pui în pielea mea. Poate așa îți vei da seama că tot comportamentul meu nu are nici o legătură cu tine.

Summer zâmbi amar. Nu avea legătură cu ea? Atunci cu cine avea legătură?

– Când eram tânăr, mă gândeam să mă așez la casa mea. Bănuiam că îmi voi da seama cu ușurință, atunci când voi întâlni femeia potrivită.

– Erai un romantic?

– Cred că da.

Inima lui Summer tresări plină de speranță. Dacă Peter fusese un romantic, undeva, în inima lui, mai era. Și poate ea reușea să scoată acea latură la lumină.

Era o speranță prostească, dar totuși exista o posibilitate.

– Cum îți spuneam, continuă el, o așteptam pe femeia perfectă. Și a apărut Angela. Lucram împreună. Ne cunoșteam din Texas. Aveam încredere în ea. Am semnat un contract pentru ea. Era talentată, nostimă, dar de fapt, îmi iubea banii și poziția. Știa că pot face din ea o stea. Și am făcut. S-a folosit de mine. Și eu m-am folosit de ea. Căutam un talent și îl găsisem. Am avut o legătură cu ea. Mă gândeam că dacă pasiunea se va stinge, va rămâne relația profesională. Dar ea a rămas însărcinată.

Însărcinată? Summer nu știa că Peter avea un copil. Unde era copilul lui? La Angela? Asta era? Peter avea o obligație? De ce nu-i spusese de la început?

– Și m-am căsătorit cu ea. O mare greșeală. Era iresponsabilă. Se droga!

– Se droga?

– Sunt convins. Ea nega tot timpul, dar am prins-o cu cocaină în poșetă. M-a mințit că aparține unei prietene de-a ei. Am rugat-o să nu se mai întâlnească cu acea prietenă. Dar într-o zi, când am lispit de acasă și am venit pe neașteptate, am descoperit o adevărată orgie la mine în casă.

– Vai, Peter.

– Mă rog. Nu era făcută să fie mamă. Știam că urmam să fiu singurul părinte responsabil. Și nu am mai atins-o de atunci. Nu m-am culcat în schimb nici cu alte femei. Apoi a început să mă acuze de lipsă de sentimente, ceea ce era adevărat. Dar mă purtam politicos cu ea. Văzând că nu mă poate convinge, a început să lipsească nopțile de acasă. Pretindea că doarme la diverse prietene. Bineînțeles că n-o credeam. Dar nici n-am verificat-o. La ce bun? Știam clar ce face. Și într-un fel, nu mă deranja. Singura mea problemă era copilul.

Peter își băgă portofelul în buzunarul pantalonilor și luă pisica în brațe. Simțea nevoia să mângâie pe cineva.

– A fost un chin. Dar mă consolam cu gândul că îmi voi îndrepta toată dragostea și atenția asupra fiicei mele nenăscute. Speram că ziua în care se va naște, va fi cea mai frumoasă din viața mea.

Summer îl privi tăcută, așteptând concluzia. Peter tăcu o vreme și oftând, continuă:

– Și copilul s-a născut. Mort.

– Doamne!

Summer și-ar fi dorit să găsească ceva de spus, dar se simțea neputincioasă.

– Evident, nici un tribunal nu ar fi condamnat-o. Numai eu știam că ea era vinovată. Eu și Dumnezeu. După asta, nu mai avea sens să rămânem împreună. Divorțul a fost urât. M-a jumulit de toți banii. Dar nu mi-a mai păsat. De atunci n-am mai auzit nimic despre ea.

– Cred că ți-e greu s-o eviți. Este totuși o vedetă.

– M-am obișnuit. Dacă ar ști lumea ce fac, ar spune că am înnebunit. Am prieteni și spioni peste tot. Dacă ea este la vreo petrecere sau în vreun restaurant, mă anunță și nu apar. Dacă primește vreun premiu, părăsesc sala, dacă nu pot s-o evit, privesc în altă parte. Dacă o arată la televizor, mut canalul, dacă apare în vreun ziar, îl arunc. Ăsta a devenit pentru mine un stil de viață.

Summer știa că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu știa ce. Tot universul se redusese la ei doi, canapeaua pe care stăteau și Guin. Păreau a fi piesele pierdute ale unui puzzle complicat.

– Peter, îmi pare așa de rău...

Dacă ar fi știut cum să-l convingă să uite trecutul! Ar fi trăit amândoi fericiți până la adânci bătrâneți.

– Peter, nu crezi că a sosit timpul să uiți supărarea? Știu că faptul că o urăști pe Angela este ca un scut pentru tine. Poate că Angela nu a fost o soție bună...

– Poate?

– Bine, sunt convinsă că n-a fost. Dar te-ai gândit vreo clipă că și ei poate i-a fost greu?

– Greu?

Summer nu voia să-l rănească, dar își dorea să-l trezească la realitate. Peter se zbătea într-un coșmar fără sfârșit.

– Da. Am spus poate. I-a fost greu să știe că s-a măritat cu un bărbat care a luat-o din obligație. I-a fost greu să știe că a născut un copil mort. Nu știu. Poate.

Peter scutură din cap neîncrezător.

– Poate că avea probleme cu drogurile, dar nici tu nu ai ajutat-o să și le rezolve. Mie, din câte mi-ai povestit, mi se pare că te-a iubit.

– M-a prins în capcană. Pentru mine ori este albă ori este neagră. Poate că tu nu vezi lucrurile în felul ăsta, dar lumea mea nu este așa de dulce și romantică.

Summer oftă descurajată. Crezuse că găsise soluția, dar se părea că își ratase și ultima șansă. Peter era prea înveninat.

Se înșelase amarnic. Crezuse în adâncul sufletului că sunt făcuți unul pentru celălat. Dar cel mai primar instinct dăduse greș. Inima ei era naivă.

Trebuia să înceapă să-și dea seama că Peter nu era făcut pentru ea. Visele ei romantice erau doar vise cu ochii deschiși. Dragostea ei era imaginară.

– Păstrez fotografia Angelei în portofel pentru că este o bucățică din fiica mea pierdută, căreia îi duc dorul în fiecare zi.

Summer resimți viu durerea trăită de Peter. Cum să-l uite? Cum să nu-l mai iubească? Poate că ajungea și ea să fie ca Peter. Să-și închidă inima și sufletul în fața tuturor. Dragostea neîmpărtășită era un blestem, un coșmar fără sfârșit.

– Nu am puterea să mai iubesc din nou, spsue el. Ar fi trebuit să-ți povestesc asta de la început. Doar tu, care ai pierdut ființele iubite, mă poți înelege. Nu știu de ce am intrat într-o relație cu tine. Poate că speram ca lucrurile să fie altfel între noi. Dacă aș mai fi fost în stare să iubesc o femeie, aceea ai fi fost tu. Dar nu mai pot. Îmi pare rău.

– Și mie îmi pare rău, spuse ea cu o voce înghețată. Mai bine că ne-am dat seama.

– Da. Dacă vom putea trece peste asta, vom putea lucra împreună. Dacă nu...

Summer era prea îndurerată ca să-l mai contrazică.

– Logic, știam că relația noastră nu avea cum să meargă. Dar inima mea trebuie să mai învețe. Nu pot sta în preajma ta, fără să te am. Așa că dacă ne despărțim, va fi pentru totdeauna.

– Ai dreptate, spuse Peter, spre nefericirea ei. Este mai bine așa.

Și dacă era mai bine așa, de ce arăta ca și cum și-ar fi pierdut toate speranțele?

Și de ce ea se simțea ca și cum ar fi pierdut totul?

„ Îl voi uita. Nu am altă soluție."

Privirile lor se mai întâlniră o clipă, pline de tristețe, și apoi Peter se ridică în picioare ca și cum ar fi purtat toată greutatea lumii pe umeri.

– La revedere, spuse Summer, cu glas sugrumat.

Peter se apropie de ea cu fruntea încruntată de frământări și o trase în brațe, o sărută devorator, își plimbă mâinile ca un orb prin părul ei frumos și se smulse din îmbrățișare cu un efort supraomenesc.

– Te rog, șopti Summer. Nu te opri.

– Trebuie.

– Nu, șopti ea, aruncându-se în brațele lui. Hai să mai facem dragoste încă o dată. Pentru ultima oară. Lasă-mi ceva frumos la care să mă gândesc.

– Nu vreau să te rănesc, spuse el nemișcat.

– Nu mă vei răni. Ai încredere în mine, spuse ea și o lacrimă îi alunecă de-a lungul obrazului, rămânând suspendată pe buza de sus.

Peter întinse mâna, dorind să-i ia lacrima, dar se retrase ca ars.

În acel moment cerul senin al Los Angelesului se întunecă și începu să fulgere și să tune.

Se îndreptară amândoi ca teleghidați spre balconul deschis, când începu să plouă.

– Sărută-mă, îl rugă Summer. Sărută-mă acum, spuse ea înfometată, căutându-i gura.

Simțindu-i buzele moi, Peter știu că nu mai era cale de întoarcere. Sub imperiul dorinței și pasiunii, o trase în brațe, strângând-o, mângâind-o. Summer gemu, agățându-se în disperare de el.

Hainele li se udară din cauza ploii torențiale și trupurile lor emanau căldura acumulată. Peter îi scoase tricoul și fusta, apoi desuurile, și începu să se dezbrace și el în grabă.

Picăturile de ploaie se amestecau cu sudoarea și lacrimile, iar gustul ei îl înnebunea.

Sprijinind-o de balustradă, cu ploaia spălându-i spatele, Peter intră în ea dintr-o singură mișcare. Summer își încolăci picioarele în jurul lui, primindu-l cu lacomie.

Făceau dragoste cu disperare, din dorința de a se sătura unul de celălalt pentru totdeauna. Știau că era pentru ultima dată când se aveau. Știau că trebuie să se uite, dar trupurile lor nu voiau.

Amândoi doreau ca momentul să dureze veșnic, dar prea excitați, își dădură drumul împreună, sub tunetele și fulgerele care le acompaniau seanzațiile.

Peter respiră ostenit, privind chipul palid al lui Summer.

Ce îi făcuse?

Ce își făcuse?

– Summer, murmură el, sărutându-i obrajii umezi. „Te iubesc."

Asta ar fi vrut să spună.

Dar Summer deschise ochii, niște ochi străini, și spuse pe un ton rece:

– Pleacă. Pleacă acum și nu te mai întoarce.

Capitolul 10

Peter era pierdut în pădure. Căuta ceva. De data asta nu un copil, ci o femeie. Îi auzea râsul. Se ascundea după copaci. Voia s-o atingă, dar nu reușea. O vedea după un copac, alerga în direcția aceea, dar ea dispărea și apărea în altă parte.

Se afunda din ce în ce mai adâc în pădure. Dar la un moment dat, se trezi într-o poieniță luminată. Femeia apăru drept în fața lui, își deschise râzând brațele și îl primi cu căldură.

Pentru prima oară, Peter se trezi, visându-se cu femeia după care alergase atâtea vise, în brațe.

*

* *

Summer. O visase pe Summer. Pe ea o dorea. De ea avea nevoie. Și numai pe ea o iubea.

După ce făcuseră dragoste pentru ultima oară, cuvintele care îi veniseră pe buze, le crezuse nebunești. Dar nu erau. Ele veneau din adâncul sufletului.

Ea era îngerul lui, singura ființă în care putea să aibă încredere. Ce orb fusese! Ce josnic, s-o creadă capabilă de șmecherii și capcane. Ce încăpățânat!

Fericit, își imagină un viitor strălucitor alături de ea. Dar încet, încet, începu să-și pună altă problemă.

Dacă ea nu-l mai dorea? Dacă era prea târziu ca să repare lucrurile, să-și găsească fericirea?

*

* *

Summer dispăruse. De două săptămâni încerca s-o găsească la telefon, dar nu-i răspundea nimeni. Zilnic se ducea la ea acasă, dar nu reușea s-o întâlnească.

Deși trecuseră două săptămâni de când n-o mai văzuse, amintirea ei era mai vie ca niciodată. Nu ar fi

vrut să se trezească la o realitate nesigură. Ar fi vrut s-o mai viseze pe Summer. S-o mai simtă în brațele lui.

Se ridică din pat și se duse la fereastră, privind valurile oceanului sclipind sub razele soarelui. Priveliștea era minunată, dar el ar fi preferat întunericul.

Oftă și se îndreptă spre duș, evitând să calce premiile Grammy, împrăștiate pe jos. Cât de mult însemnaseră acestea odată pentru el! Acum, parcă nu aveau sens. Deschise dușul și lăsă apa să-i răcorească pielea asudată din cauza somnului neliniștit.

Unde plecase Summer? Unde dispăruse? Avea să se mai întoarcă?

Întrebările fără răspuns îl scoteau din minți. Își imaginase zeci de scenarii, dar tot nu știa unde putea fi.

Părerea lui era că nu se ascunsese de el. Summer nu se preta la așa ceva.

O rănise chiar atât de tare? Se părea că da.

Închise dușul, promițându-și să-și ia revanșa. Se întoarse în dormitor și se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou vechi și o cămașă de cowboy.

Apoi își luă mașina și porni spre centrul orașului. O parcă undeva și începu să se plimbe cu mâinile în

buzunare pe străzi. Rareori vedeai pe cineva în L.A. făcând asta. Dar lui îi făceau bine plimbările. Voia să-și limpezească mintea. În ultimul timp se apucase cam tare de băutură.

De fiecare dată când vedea o femeie blondă trecând pe lângă el, i se părea că era Summer.

Cu ce greșise fata aceea de se purtase așa de rău cu ea? Nu el avusese o copilărie nefericită. Ce motiv avea? Summer își pierduse ambii părinți. Pe când el?

Se opri în fața unui restaurant, cu gândul să mănânce ceva. Dar nu. Mai bine se ducea acasă și își făcea o cafea tare, neagră, fără zaharină, nedecofeinizată. Așa cum îi plăcea lui.

Se gândi să-și ia un ziar și să înceapă să se gândească mai serios la viața lui. Poate până la urmă reușea s-o uite pe Summer.

Se apropie de un chioșc și rămase cu privirile priponite pe un titlu: „ Summer Gold”.

Peter închise ochii, scuturând din cap și privi din nou. „Summer Gold”!

– 75 de cenți, îl auzi Peter ca prin ceață pe vânzătorul de la chioșc.

În articol se menționa faptul că Summer Gold avea să participe la concursul anual de tinere talente din

L.A., alături de multe alte tinere vedete în curs de afirmare. Peter nu ratase niciodată competiția, pregătind din timp un program special pentru cântăreții cu care lucra. Anul acesta însă... Parcă se rupsese de lume.

Și concursul urma să aibă loc în seara aceea. Dacă se grăbea, poate mai găsea vreun bilet pe la City Gold.

– Doriți să cumpărați ziarul?

Peter îl privi pe vânzător ca picat de pe altă planetă. Gândul că avea ocazia s-o vadă pe Summer îl amețise.

Destinul îi mai dădea o șansă.

*

* *

Summer era ultima participantă. Peter se săturase să asculte formații de muzică rock, jazz sau funky. Nerăbdarea lui atinsese paroxismul.

– Dă-i gata! strigă un tânăr de pe rândul din față.

Prezentatorul intră pe scenă, strigând în microfon:

– Și ultima participantă... Summer Gold.

Peter se foi nerăbdător pe scaunul lui de pe rândul patruzeci. Nu mai găsise bilete la City Gold. Fusese nevoit să plătească de patru ori prețul intrării, tocmindu-se cu băieții care vindeau bilete la negru în fața

intrării. Dar nu-i părea rău. Totuși gândul că ar fi putut să stea în loja VIP-urilor, unde ar fi beneficiat de o vedere optimă, îl înnebunea.

Peter nu mai rezistă și se ridică în picioare. Summer era strălucitoare. Mult mai frumoasă ca în visele lui.

– Stai naibii jos! îl împunse între coaste un munte de om din spatele lui.

Summer purta o rochie albă și lungă, dintr-un material opalescent, iar la gât îi strălucea un colier de diamante. Era o stea!

– Bună seara, spuse ea cu voce îngerească, reducând sala la tăcere. Aș dori să vă cânt o melodie nouă, pe care nu am mai cântat-o pe nici o scenă. Nu obișnuiesc să-mi asum riscuri, dar în seara asta voi face o excepție. Oricum, nu mai am nimic de pierdut.

Nu mai avea nimic de pierdut? Peter abia aștepta să-i spună câte avea de câștigat.

Summer făcu o mică pauză, așteptând ca lumea să se oprească din aplauze.

– Melodia se numește: „Te-am pierdut".

Doamne! Peter începu să tremure. Dacă acel cântec îi era dedicat, el avea să-i schimbe titlul.

Pianistul începu primele acorduri și vocea lui Summer răsună plină de vibrație în boxe:

– Visam să te găsesc și te-am găsit... Dar visul n-a durat prea mult și te-am pierdut....

Summer părea răscolită de emoții. Își ținea ochii închiși și șoldurile ei voluptuoase se legănau în ritmul muzicii. Peter îi frânsese inima și ea, în loc să se izoleze de lume, compusese un cântec extraordinar.

Ochii lui Peter se înnegurară. Dacă reușea să se împace cu Summer, avea să fie cel mai fericit om de pe pământ.

Era frumoasă, inocentă, vulnerabilă și totuși puternică, deșteaptă, talentată și mai presus de toate, îl iubea. Era sigur că îl iubea. Altfel nu ar fi scris acel cântec care vorbea despre dragostea lor.

– Mulțumesc și noapte bună, spuse Summer printre ropote de aplauze.

Urmă o mică pauză, după care prezentatorul reveni.

– Pentru prima dată în istorie, voturile sunt unanime. Pe locul întâi... Summer Gooold!!!

Peter izbucni primul în urale. Știa că ea va câștiga. Știuse de la început. Era cea mai talentată.

– Mulțumesc, spuse Summer, primind cu emoție premiul. Mulțumesc foarte mult.

Peter se ridică în picioare, încercând să-și facă loc prin mulțime. Voia să ajungă cât mai repede în culise, înaintea fanilor și producătorilor. Voia să ajungă primul, ca să-i cadă la picioare și să-și ceară iertare.

Culisele erau deja pline de oameni. Peter se înălță pe vârfuri și o zări. Părea un miraj. Era ca o zână bună și frumoasă. Împărțea tuturor mulțumiri, autografe și zâmbete.

Lumea din jurul lui începu să-l recunoască și îl oprea ca să-l salute. Doar era încă celebrul producător de la City Gold!

Peter texanul ar fi dat din coate și ar fi răzbătut în câteva secunde până la iubita lui.

Rămase pe loc, privind-o pe Summer cât de emoționată era.

„Obișnuiește-te să fii adulată. Vei fi o stea."

Președintele casei de înregistrări Paradise, Bobby Arturo, se apropie și intră în vorbă cu ea.

„Acum apar toți vulturii", zâmbi Peter acru.

Arturo părea să fie interesat de ea și din alte puncte de vedere. Dar Summer nu părea prea impresionată de el.

„Cu ea mă voi căsători, își spuse Peter. Ea este femeia care îmi va naște copiii. Și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Doar dacă voi reuși s-o fac să aibă încredere în mine!"

Va reuși?

Peter se apropie mai mult de ea, dar se opri ca electrocutat auzind râsul lui Summer, provocat de Arturo.

Peter se retrase doi pași înapoi. Arturo îi mai spuse ceva lui Summer și ea râse și mai tare.

Deci, îl uitase. Avea puterea să râdă. Trecuse peste durere și nefericire mai repede decât el.

Zâmbetul ei era plin de mulțumire. Obținuse tot ceea ce-și dorise. Era vedetă, câtigase primul premiu din viața ei, avea contracte, admiratori și dragoste.

„Dacă ești același singurtatic care ai fost întotdeauna? Dacă nu ești sortit să-ți găsești femeia ideală? Dacă Summer nu este făcută pentru tine? N-o mai întoarce din drum. Las-o. Este fericită acum."

Dacă o iubea cu adevărat, trebuia s-o uite. Fără el, era fericită. Nu putea să fie egoist. Pentru că venise la spectacol cu gânduri egoiste.

Peter se întoarse cu o greutate mare în piept. Pierduse singura femeie pe care o iubise cu adevărat.

Își lăsă capul în pământ înfrânt, lovindu-se de oamenii care veneau din direcție opusă, înghesuindu-se pentru autografe.

Era pierdut și pustiit.

*

* *

Summer era fericită că în sfârșit obținuse ceea ce dorise. Câștigase. Dar fericirea ei era incompletă. Sperase ca Peter să vină s-o viziteze în seara aceea.

Se simțea ca un copil. Când Arturo îi spusese o glumă, preferase să râdă, deși mai degrabă îi venea să urle de durere. Acum era o vedetă și trebuia să se poarte ca atare.

Trebuia să se gândească la viitorul ei și al copilului pe care îl purta în pântec.

Nu știa cum avea să se descurce. Un lucru era clar. Peter nu trebuia să afle. Îi spusese clar că nu mai avea nevoie de o soție și un copil.

Dar oare nu era dreptul lui să afle?

Întrebarea asta o tortura.

Dar dacă îi spunea, Peter o va considera o a doua Angela Casablanca.

Nu putea să-i spună!

Diferența între ea și Angela era că Summer nu se aștepta ca Peter să se căsătorească cu ea. Dar cum să-l convingă? Așa că mai bine nu-i spunea.

Plecase din oraș, încercând să evadeze, dar revenise cu ocazia concursului. Los Angelesul i se părea încărcat de parfumul lui Peter. Nu putea să-l uite.

Așa că, stând pe balconul în care făcuseră ultima oară dragoste, compusese „Te-am pierdut". Și pusese în el toată dragostea și durerea prin care trecuse. După ce îl terminase, se simțise epuizată, dar mult mai liniștită.

Și, ceva ciudat. Laura, vecina ei, îi spusese că Peter o căutase în fiecare zi. Ce dorise? Să-i dea alte explicații? Să se scuze? Laura îl întrebase de ce o caută și el răspunsese: „Să văd ce mai face". Era clar. Se simțea vinovat și nu-i dădea pace conștiința.

Cu toate astea, și-ar fi dorit să vină s-o vadă la concurs.

Summer privi în jur, sperând imposibilul, și i se păru că îl vede în mulțime.

– Domnule Arturo, spuse ea, grăbită. Mă scuzați. Știu că nu este politicos din partea mea, dar am puțină treabă.

Arturo părea distras de o brunetă care îi oferise o casetă demo și Summer profită de moment ca să fugă în direcția în care-l văzuse sau i se păruse că îl vede pe Peter.

Inima îi bătea cu putere și era ametită de emoție. Nu-l mai vedea. Unde era? Ieși în noapte pe ușa din spate.

– Summer!

Vocea tristă îi era cunoscută, dar nu reușea să deslușească silueta bărbatului din întuneric.

– Peter?

– Voiam să te felicit, spuse el, ieșind din conul de umbră. Ai cântat minunat. Meritai să câștigi.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce ai plecat fără să mă vezi?

– Nu vreau să-ți stric fericirea pe care văd că ai găsit-o, spuse el cu voce stinsă.

– Ce vrei să spui?

Summer era neliniștită. În adâncul sufletului încă mai credea în dragostea lor. Dar Peter părea resemnat.

– Este seara ta. Nu vreau să te întristez.

– Înțeleg.

Deci Peter nu se schimbase.

– La revedere, spuse el cu glas înecat.

– Stai! Voiai să-mi spui ceva? De ce m-ai căutat săptămânile astea?

– Voiam să-ți spun că... ai avut dreptate.

– În legătură cu ce? tremură Summer.

În legătură cu dragostea lor?

– În legătură cu Angela. Adevărul era că ea nu-și dorea copilul. Eu am rugat-o să-l păstreze. Și ea a fost de acord.

– De ce? murmură Summer.

– Poate că avea ambiția să ajungă prin mine o stea, sau poate că mă iubea cu adevărat. Nu mai știu nici eu. Știu doar că atunci când mi-am pierdut copilul am fost așa de orbit de furie și supărare, încât nu mai puteam decât s-o învinuiesc. Nu cred că am iubit-o niciodată. Dacă aș fi iubit-o, m-aș fi gândit mai mult la binele ei. Nu este de mirare că începuse să lipsească nopțile. Angela era superficială. Dar eu m-am autoconvins că este rea, ca s-o pot învinui de moartea copilului.

– Vai, Peter.

Summer și-ar fi dorit să-l ia în brațe și să-i spună că îl iubește. Nefericirea lui era dureroasă.

– Te rog, nu te mai învinui, reuși ea să spună. Sunt sigură că intuițiile tale au un sâmbure de adevăr.

– Nu, ai dreptate. Angela a avut motivele ei și tu m-ai ajutat să văd limpede. Voiam să-ți mulțumesc pentru asta.

„Nu are nevoie de mine. Se simte bine singur. S-a împăcat cu sine."

– Dar nu trebuia să-mi mulțumești pentru asta. Eu îți mulțumesc.

– Trebuia. Te...

– Spune...

Peter se luptă cu el însuși, dar nu reuși să spună decât:

– Vino mâine la mine. Te aștept la ora șase și jumătate.

– Stai! încercă Summer să-l oprească, dar Peter plecase.

Capitolul 11

Summer opri în fața casei lui Peter la ora șase și jumătate. Soarele începuse să apună și cerul părea violet.

„Dacă aș locui aici, alături de el. Mi-ar plăcea să vin aici zilnic. Să fie casa mea. Să-mi cresc copilul aici, alături de tatăl lui."

Noaptea trecută, Peter se purtase cu ea ca și cu un prieten. Îi era recunoscător. Probabil că pasiunea se stinsese.

Dar Summer era hotărâtă să-i spună că era însărcinată și poate că vestea îl va bucura. Poate ceva avea să se schimbe în cele din urmă.

Se îndreptă spre ușă și sună. Așteptă câteva secunde, dar nu-i deschise nimeni. Summer începu să tremure. Unde era Peter? Sună din nou și nu primi nici un răspuns.

Deodată o fulgeră un gând. Se întâmplase ceva!

Puse mâna pe clanță și rugându-se, împinse cu putere ușa grea de stejar.

Casa părea goală și tăcută.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Summer privi în jur. Totul părea la locul lui, doar că... pe parchetul strălucitor de curățenie erau împrăștiate petale de trandafir roșu.

– Peter? strigă ea temătoare.

Îi răspunse doar ecoul. Își luă inima-n dinți și urmă cărarea formată din petale de trandafir, ajungând pe terasa din spatele casei, unde se opri stupefiată.

Toată terasa era plină de vaze cu flori, care mai de care mai frumoase.

Atunci, amețită de mirosul exotic și foșnetul valurilor oceanului, își dădu seama că acela era felul lui Peter de a-i spune că o iubește. Aproape uită de vestea pe care voia să i-o dea.

– Peter? Unde ești?

Ochii îi căzură pe o foaie de hârtie roz, pe care scria un mesaj: „Caută între margarete și îmi vei găsi inima."

Summer privi în jur și printre flori exotice și perfecte, descoperi un buchet de margarete. Le mirosi cu nesaț, admirându-le naturalețea. Flori de câmp. Nu aveau eleganța trandafirilor, dar erau așa de delicate și puternice, în același timp!

Doar Peter era în stare de așa ceva!

Mai mirosi încă o dată florile, apoi căută între tulpini și găsi o cutiuță în formă de inimioară.

„Cred că visez", își spuse ea, ciupindu-se.

Deschise cutia și găsi înăuntru cel mai perfect inel de aur cu diamnat. Fanteziile ei deveneau realitate.

– Căsătorește-te cu mine, sări Peter din tufișuri.

Summer se întoarse spre el cu fața strălucitoare. Cât de mult îl iubea!

– Spune da!

– Peter...

– Spune da! Spune-mi acum.

– Da, murmură ea, prăbușindu-se în brațele lui. Te iubesc, murmură ea printre lacrimi. Mă faci așa de fericită.

– Și eu te iubesc. Te iubesc, Summer. Și îți voi spune asta toată viața. Nu mă voi sătura niciodată.

Peter o privi o clipă fericit, apoi scoase inelul din cutie și i-l puse pe deget. Ochii lui verzi erau plini de dragoste. Inima ei cânta de bucurie.

– Trebuia să apar pe un cal alb, dar cred că ești pentru drepturile animalelor.

– Sunt, zâmbi ea. Dar dacă te-ai fi purtat frumos cu calul...

– Ar fi trebuit să-l păstrăm și nu am loc de grajd.

– Visam să primesc flori de la tine. Dar până acum nu mi-ai dat niciodată.

– Vai, Summer. Curtea pe care ți-am făcut-o a fost cam scurtă și lipsită de romantism. De asta am umplut casa cu flori și am aranajat cu soarele să ne ofere un apus spectaculos.

– Minunat. Și norișorii ăștia albi?

– Tot eu am vorbit cu ei. Nu știai? Dragostea este atotputernică.

Summer îl sărută, gândindu-se: „Dacă află vestea va mai fi la fel de fericit?”

Trebuia să-i spună adevărul, cu riscul de a strica o seara atât de romantică. Doar așa fericirea ei va fi completă. Pentru prima oară, dragostea o făcea egoistă.

– Trebuie să discut cu tine ceva, spuse ea.

Peter o privi îngrijorat.

– Au trecut aproape trei săptămâni de când nu ne-am mai văzut. S-au întâmplat atâtea!

– Dumnezeule Milostiv! Ce ai cu mine? Chiar vrei să îndur iadul pe pământ? Spune-mi, Summer. Dar fii blândă.

– Am fost naivă. Am crezut că dragostea vine călare pe un cal alb. Dar m-am gândit mai bine și cred că ai dreptate. Uneori, trebuie să fii cinstit cu tine însuți și realist.

– Nu. Tu ai avut dreptate. Trebuie să lași natura să-și urmeze cursul. Să-ți asculți inima. Mi-am dat seama că te iubesc abia după ce am acceptat acest lucru. Am nevoie de tine.

Peter o luă în brațe și se așeză pe un șezlong. Soarele, la apus, strălucea în părul auriu al lui Summer, care părea o floare între flori.

– Ce te-a făcut să-ți schimbi așa de brusc și radical sentimentele față de mine? întrebă ea.

– Nu a fost nici brusc și nici radical.

– De ce nu mi-ai spus de aseară ce simțeai?

– Te-am văzut așa de fericită! Nu voiam să-ți stric seara.

– Fericită? Păream. Cum voiai să apar în fața spectatorilor și a juriului?

– Corect. Începi să te porți ca o vedetă. Dar să nu ți-o iei în cap.

– Alături de tine? Niciodată.

– Râdeai la glumele lui Arturo cu gura până la urechi!

– Îmi venea să urlu!

– Te cred, spuse el, dându-i o șuviță de păr după ureche. Aseară am citit în ochii tăi speranța. Mi-am dat seama că mă mai vrei, dar mi-era teamă să nu te sperii.

– Nu sunt așa de ușor de speriat.

– Am observat, râse el. Oricum, trebuia să-mi pregătesc scenariul. Un scenariu care să te pună în fața faptului împlinit. Și să te facă să mă ierți. Pentru că am greșit mult.

– Mulțumesc, spuse ea, lipindu-se de pieptul lui.

Summer rămase tăcută câteva clipe. Era rândul ei să-i spună adevărul.

– Trebuie să vorbim.

Peter începu s-o mângâie nerăbdător.

– Serios.

– Avem timp și mâine.

– Nu, spuse ea, păstrând distanța.

– Summer, ascultă-mă. Știu că ești o femeie cinstită, decentă și bună. Te cunosc aproape la fel de bine ca pe mine. Nimic din ce ai să-mi spui nu mă va face să mă răzgândesc. Nimic. Niciodată. Așteaptă până mâine. Azi, trebuie să-ți demonstrez câtă încredere am în tine.

– Dragostea mea, întotdeauna spui ce trebuie.

– Sunt destinat să-ți fac pe plac, spuse el sărutând-o.

*

* *

Peter se trezi a doua zi de dimineață singur în pat, cu miros de cafea și brioșe în nări.

Fericit, se trânti din nou pe pernă, amintindu-și întâmplările din noaptea trecută. Fusese un final frumos al celei mai fericite zile din viața lui.

Femeia aceea era un înger și avea să fie soția lui. Voia să-i spună un secret, dar el avea încredere în ea. Indiferent ce i-ar fi spus, ar fi iubit-o la fel de mult.

Summer apăru în cămașă de noapte, ducând o tavă plină cu bunătăți. Dar Peter era înfometat după altceva.

Summer așeză tava pe marginea patului și spuse:

– Ar fi bine să vorbim acum.

– Nu te teme, iubita mea. Te iubesc mult de tot.

– Știu, dar sunt...

– Înnebunită după mine?

– Nu. Adică, da, râse ea. Nu-mi mai termina propozițiile. Vreau să spun că sunt...

– O campioană de triatlon, un cosmonaut? Pilot de Formula Unu?

– Nu, râse ea, lovindu-l cu perna în cap. Peter! Lasă-mă să vorbesc. Este ceva serios.

– Bine. Te ascult.

– Îți aminteti ziua în care am făcut dragoste pe balcon, la mine acasă?

– Mmm, nu prea îmi amintesc, dar dacă spui tu... o tachină Peter.

– Nu ai folosit prezervativ.

Poftim??? Era însărcinată?

– Sunt însărcinată.

– Dumnezeule! sări Peter sărutând-o pe unde apuca. Este minunat. Și de ce ți-era frică să-mi spui?

– Credeam că o să te înfurii.

– De ce???

– Poate îți închipuiai că ți-am întins o capcană, așa cum a făcut Angela.

– Capcană? Doamne, sărăcuța! Nu cred că ai fi reușit să-mi întinzi capcana asta fără ajutorul meu.

– Credeam că nu-ți mai dorești copii. Mi-ai spus că nu vrei să mai treci prin așa ceva.

– Voiam să spun că nu mai vreau să trec printr-o relație cum a fost cea cu Angela, spsue el, scuturându-i capul. Întotdeauna mi-am dorit copii. Și pe tine te-am dorit din clipa în care ai intrat în biroul meu.

– Serios? Mă mai iubești?

– Sigur că te mai iubesc. Te iubesc de două ori mai mult. Cu copil cu tot.

– Vai, Peter, mi-era așa de frică...

– Ce copil! Uite, te mai întreb o dată. Vrei să fii soția mea?

– Da, da, da!

– M-ai făcut un bărbat fericit. Să vezi ce ochi o să facă mama.

– Și Michael Lloyd.

– Și Sugar și Lois.

– Și Guinevere, care te iubește la nebunie. O să-mi scoată ochii de gelozie.

– Nu cred. Și asta nu-i nimic. O să se obișnuiască. Alta este problema.

– Care?

– Cum o să te numești? Summer Gold?

– Profesional, voi rămâne Summer Gold. Dar vreau să-mi schimb numele. Oficial, voi fi Summer Maxwell.

– Îmi place cum sună.

– Și mie. Dar unde rămăsesem?

– Aici. La brioșe.

– S-au răcit.

– Dar eu m-am încins. Vino la mine în brațe.

EPILOG

Era prea devreme ca să știe dacă ochii copilului aveau să rămână albaștri ca ai lui Summer sau verzi, ca ai lui Peter. Un lucru era cert: indiferent de culoare, erau adorabili. Bebelușul era o mică minune cu mânuțe mici și moi și un smoc de păr brunet.

Îi spuseră Dominique, dar pentru că era un nume prea pretențios pentru o fetiță așa de mică, o alintară Nikki.

Peter petrecu toată ziua aranjând dormitorul micuței, ca totul să fie gata când aveau să se întoarcă de la spital. Apoi se așeză pe canapea și privi fotografiile de la nuntă, amintindu-și cât de surprinsă fusese toată lumea de căsătoria lor neașteptată.

Discul pe care-l scosese Summer în colaborare cu casa de înregistrări City Gold se numea Summer Gold și avu un succes nebun.

Le luă pe fetele lui de la spital o oră mai târziu, adică pe la cinci dimineața, și nu se mai sătură să le privească și să le răsfețe.

– Suc de portocale! sări Peter de pe scaunul de lângă pat, pe care stătea și le privea.

– Poftim? îl privi Summer uimită.

– Nu mai ai suc de portocale. Medicul a spus că trebuie să bei doi litri pe zi.

– Nu trebuie să-mi aduci chiar acum.

– Ești sigură?

– Ai uitat că am fost asistentă? De ce nu vii și tu în pat, lângă noi? Arăți de parcă ți-ar prinde bine un pui de somn.

Peter își ascultă soția și se așeză lângă ea, cu Nikki între ei și Guin la picioare.

– Știi, înainte să te cunosc, îmi plăcea să privesc răsăritul de soare de la fereastra biroului meu. Acum am renunțat la obiceiul ăsta. Tu ești raza mea de soare, Summer. Mi-ai poleit viața.

Sfârșit